

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI” :

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

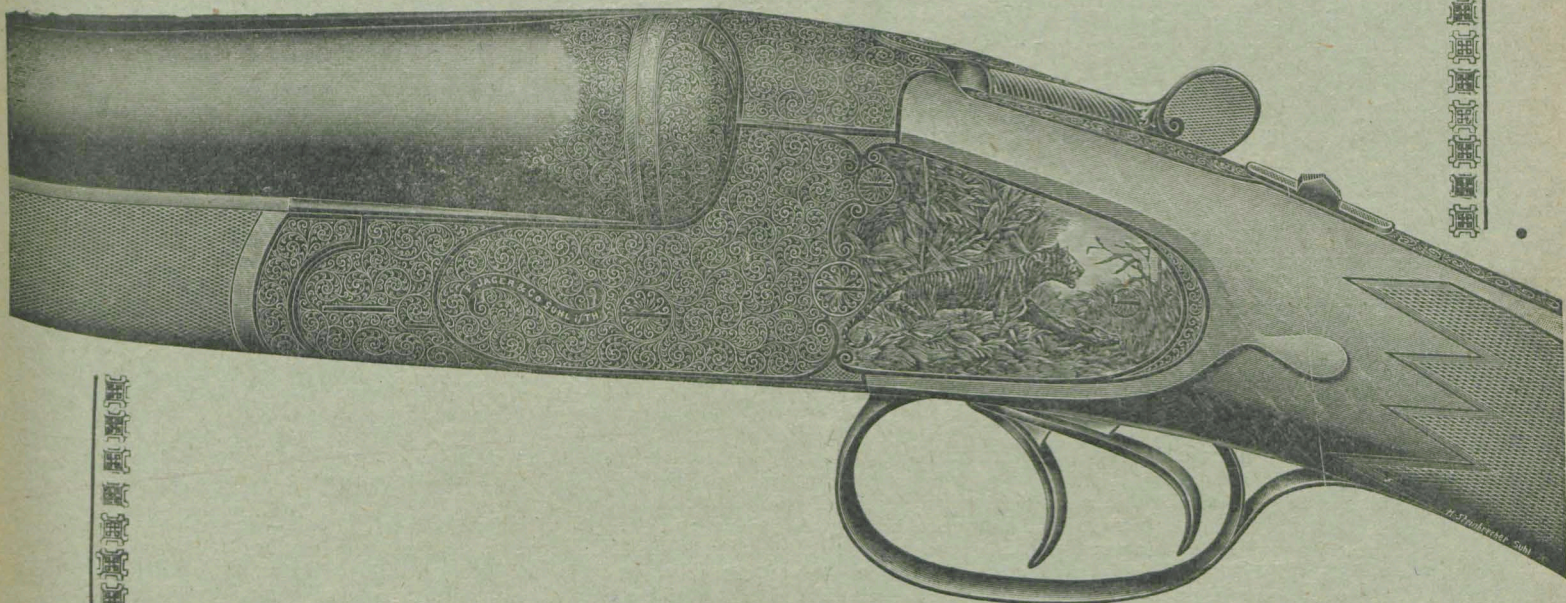
Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 3—7

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —

A R M E L E
F. JAEGER & Co.

**Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze**

**Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicatelor
„exceptional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.**

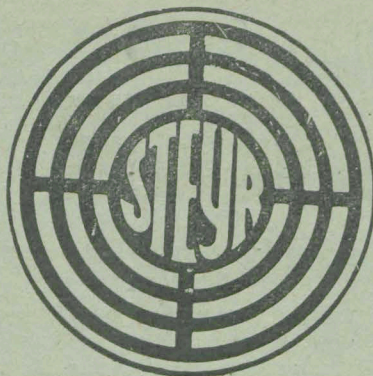
SPECIALITĂȚI:

**Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.**

**Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.**

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VANATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTA

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECIZIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI CA EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“,—Catalog ilustrat contra marca poștală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manobabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Noile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără tum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. Toate piesele sunt interșanjabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia tirului — Rezistența incomparabilă — execuția fină.

NU CUMPARAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE, MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26|53 et 14|90 B U C A R E S T ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE
A G E N C E S : P L O E Ş T I ☒ C O N S T A N T Z A ☒ G I U R G I U

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

DOMENIUL BALC

face în pădurea „FAGUL“

INCERCARI DE A PRINDE

M U F L O N I

SPRE A-I VINDE PENTRU COLONIZARI.

AMATORII SE POT INSCRIE ŞI POT OBTINE
ORICE RELAȚII LA BIROUL PINCAS,
BUCUREȘTI, STR. LUTERANA No. 6 SCARA B.

Marca Fabricii

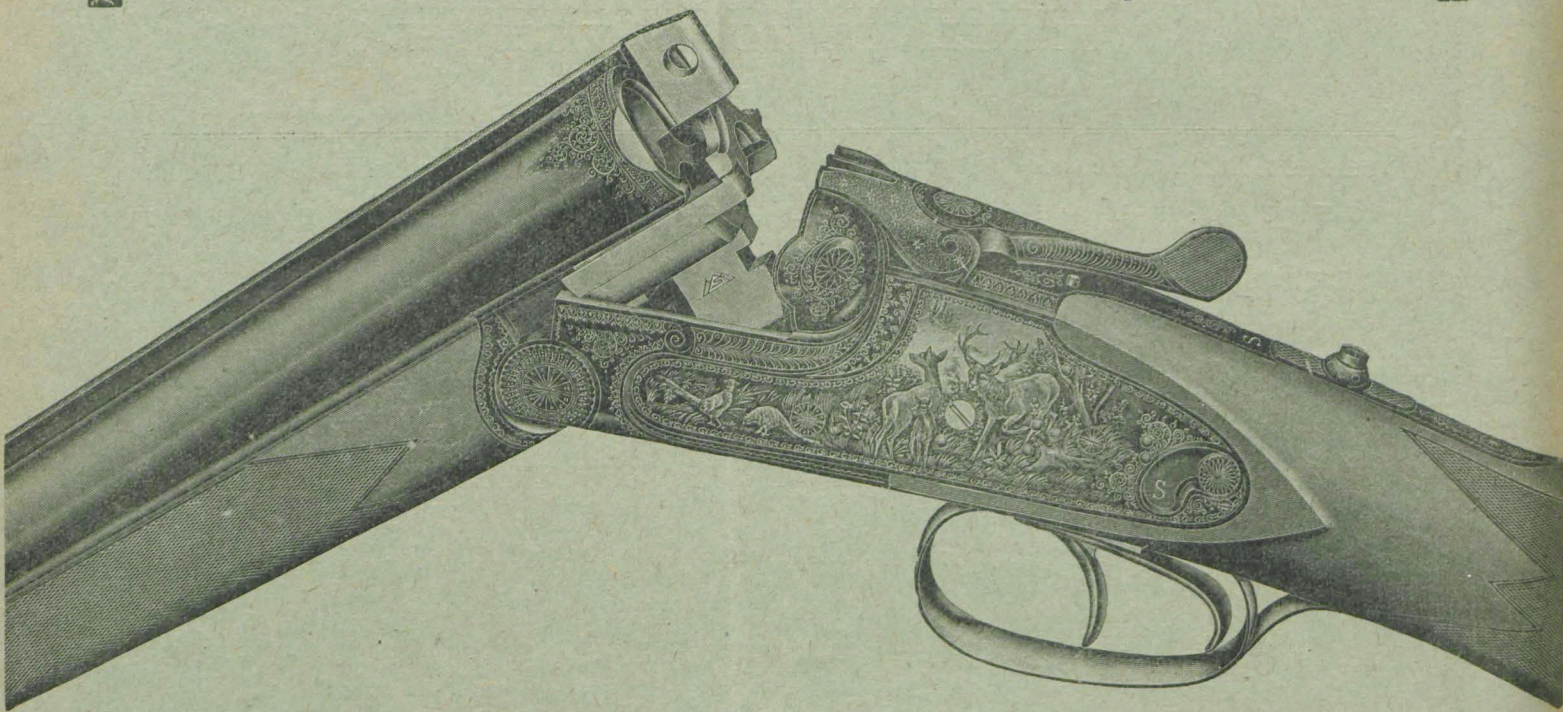

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu două țevi

:::: pentru vânatoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

De la stânga spre dreapta: E. S. Antoniu Mocsonyi Mare Maestru al Vânătorilor Regale, D-r Mamulea Medicul Curtii, M. S. REGELE, Col. Swidenek Adjutant Regal, Col. A. R. v. Spiess Dir. Vânătorilor Regale.

ULTIMUL CERB AL MAJESTĂȚII SALE

de COL. AUG. v. SPIESS
Directorul Vânătorilor Regale

PĂDUREA ȘI CÂMPUL sunt învăluite de ceață cenușie și peste pământul umed de rouă, se lasă un frig care te înfioară. Tăcut, fără viață, se întinde ținutul întins în fața noastră, iar toate amintesc că toamna pune din nou stăpânire pe pământ. Inetelul cu inetelul perdeaua rece și întunecată de ceață se ridică, iar printre nouri mijeste cerul din ce în ce mai albastru. Dinspre răsăritul îndepărtat începe să se reverse zorile, până în cele din urmă fășiile îndărătnece de ceață fug cu totul din fața razelor de foc ale soarelui, iar întreaga natură radiază cele mai frumoase sclipiri. Vârfurile mândre ale Alpilor noștrii gigantici, sunt vopsiți par-că cu roșu de purpură, iar piscurile și stâncile străjuiesc ca niște turnuri de pază, întreaga țară. Aci în vale însă, sclipesc firele de iarbă și pășul, de-ai crede că sunt împodobite cu briliante nenumărate, ce resfrâng lumina în mii de raze înfocate. Asemenea, unor șiraguri de perle se întinde peste întreaga câmpie firele de paianjeni din vară, iar pădurea se împodobește în cele mai variate culori. Frunza stejarului noduros se vopsește castaniu, pe când cea de fag se colorează în roșu închis. Diferiții arbuști s'au

desbrăcat de verdele lor fraged, pentru a se găti cu haina multicoloră de toamnă.

O liniște sfântă domnește în văzduh și pe pământ, numai fâșăitul ghindei și al jirului ce cade, împreună cu tipătul gaiței, tulbură marea liniște a pădurei. Razele calde ale soarelui nu mai sunt salutate ca în diminețile frumoase de primăvară prin ciripitul, flueratul și cântecul vesel al cântătoarelor.

Rândunelele călătoare se adună pentru odihnă scurtă pe acoperișuri și pomi, iar sute de berze se înșurubează tot mai în sus, aproape să dispară privirii noastre colo departe în marea albastră a cerului, până ce însfârșit asemenea unui nour întunecat, trec în sbor liniștit peste enormul parapet de graniță al Carpaților noștrii. Totuș nu este atât de complectă liniștea în acest ținut întins, cu toate-că toamna bate la ușe prevestind sosirea apropiată a iernei aspre. Acolo sus, departe, în frumoșii munți, unde codrul admirabil colorat se mărginește cu pădurea neagră de brad, acolo domnește viață intensă.

Bubue ecoul munților și văilor de sunetele ca de orgă ale marelui cerb, și în luptă ferbinte cu rivalul său puternic își cucerește răsplata dragostei. În teritoriile re-

gale începuse deasemenea viața intensă și rapoartele care sosise erau pline de speranțe frumoase.

Telegramele mele rugau stăruitor, ca înaltul stăpân al teritoriului să sosească cât mai grabnic, toate pregătirile de primire fiind făcute.

Era tocmai într-o Marți la 22 Septembrie 1925, când trenul regal, aclamat pe mulțimea în delir, a intrat în stația Reghinul Săsesc. Afabil și cu bunătațe ca întotdeauna, Majestatea Sa salută în cea mai bună dispoziție lumea care-L înconjoară, și nimic nu te îndreptătea să presupui că înaltul vânător, abia cu câteva luni înainte plutise între viață și moarte. După cum se știe, zăcuse 4 luni în pat reținut de o flebită îndărătnică, survenită în urma unei operațiuni. Au fost zile de chinuri grozave, pe care Majestatea Sa a trebuit să le suporte, trebuind să fie așezat între saci cu nisip care nu-i permiteau să facă nici o mișcare. Însfârșit starea sănătății Sale se îmbunătăți într'atâta, încât înaltul pacient, putu să facă drumul dela București la Sinaia și apoi la Bagnol de l'Orne, unde se restabili complet atât ca fizic cât și sufletește, în urma regimului ținut cu toată conștiinciozitatea.

După primirea raportului dat de Directorul Vânătorilor Regale, Majestatea Sa se urcă în trenul exploatarii forestiere, plăcut impresionat de frumoasa zi de toamnă și de călduroasa primire ce i-se făcuse, pentru a părăsi șesul pornind spre răsărit în munții ce se vedeau în depărtare.

Tot mai mult strângeau povârnișurile calea ferată îngustă, în timp ce formațiunile pitorești și coloanele monumentale de trahit, stăvileau din ce în ce mai mult cursul vijelios al râului Lăpușna ce alerga grabit la vale.

Urlând și spumegând coboară totuș cu iuțeală, apele munților umflându-se, alimentate din belșug de nenumăratele izvoare reci ca ghiața, ce coboară din crestele dominante.

După două ore de mers la deal, trebuia părăsit micul dar confortabilul vagon „Pullman“.

La pîntenul care intră mult dinspre valea Sebeșului în valea râului, acolo unde un post de jandarmi și o casă mică de vânătoare domină platoul acestui bot de deal, așteptau în poziție militară să fie prezentați Majestateii Sale, vânătorii Regali și jandarmeria, pe când Doamnele și Domni din administrația forestieră împreună cu câțiva viligiaturisti ai micii colonii Lăpușna, oferă și un salut respectuos, Majestateii Sale, o frumoasă jerbă de flori alpine.

Trăsurile și caii de călărie erau gata de plecare și după ce înaltul vânător se întreține cu câțiva din cei prezenți, se urcă în trăsură.

Directorul Vânătorilor Regale și vânătorul șef călări, mergeau în frunte, urmați de Majestatea Sa și Excelența Sa Marele Maestru al Vânătorilor Regale, apoi medicul Curții și aghiotantul, iar la urmă venea personalul Regal vânătoresc, bagajele și bucătăria. Noua șosea era foarte bună și astfel Majestatea Sa ajunsese abia după o cale de-o oră la confortabila casă de vânătoare, așezată la confluența a două izvoare.

Repede se servi dejunul pe terasă, încălzit de aurul cald al soarelui ce lumina acea zi frumoasă de toamnă; masă la care valetul personal al M. S. și personalul vânătoresc au făcut tot posibilul pentru a face cât mai agreabil timpul ce va petrece Suveranul în munți. Zile de toamnă răcoroase însă admirabile, au adus cu ele o perioadă de boncănit foarte activă, având în vedere contingentul mare de cervidee, astfel că Majestatea Sa pasionat de mugetul asiduu al cerbilor, se simțea foarte bine și înviorat în mijlocul codrilor de brad ce răspândeau miros de rășină.

În serile și diminețile care au urmat, Majestatea Sa n'a putut trage, deși câțiva cerbi se prezentaseră în toată splendoarea lor.

Medicul Curții interzisese orice efort al nobilului vânător și astfel era rezumat numai, să observe ore întregi craii pădurilor ce veneau mai departe de bătaia eficace a armei.

Însfârșit la 24 Septembrie se întâmplă mult doritul eveniment. Majestatea Sa întovărășit de Directorul Vânătorilor Regale și de vânătorul Său personal Iulius, urcă în observatoriu No. 3 la marginea unei păduri înalte de fag. Totul s'a făcut fără cel mai mic sgomot, după care cei trei vânători priveau în toate direcțiile să descopere cerbii.

Era încă lumină bună, înainte de apusul soarelui, când, cu totul neașteptat de curând, era ora 4,30, se auzi mugetul unui cerb la marginea pădurei, după care urmară alte mugete puternice de luptă.

Toți priveau încordat spre grupul de fagi de unde venise mugetul, când și apărură capul ciutei conducătoare în cadrul de frunze multicolore ale unor arbuști. Neclintit privea acest animal prevăzător în toate direcțiile până se convinse că nu amenință absolut nici un pericol. Atentă și adușmănat, părăsește apoi pădurea ce-o ascundea, urmată de altă ciută, în lumină. Cerbul nu se poate lăsa multă vreme așteptat. Și iată că apar vârfurile albe ale coroanei sale, deasupra ramurilor deșiului. Încă cincizeci de pași și admirabilul animal se oprește atent, și prezintă la circa o sută douăzeci de pași de observator, întregul său flanc. Incet se strecoară calibrul 9 al Majestateii Sale prin breșa de tir. O pocnitură ascuțită și cerbul marchează cu o săritură și cu spinarea încovoată, glonțul Regal; al doilea foc repetat numaidecât îl trânti la pământ, în spatele unui grup de brazi. Când ilustrul vânător se duse după un timp oarecare la locul unde trăsese, cerbul se ridică din nou, astfel încât au mai fost necesare două lovituri de grație pentru a-l doborî definitiv. Grozav de puternic bat coarnele sale capitale pământul din jurul lui, lovind pe conducătorul vânătorului atât de puternic cu latul cornului în regiunea temporală, încât amețit, gata să cadă, se dete înapoi câțiva pași, iar apoi a trebuit să fie pansată rana de către medicul Curții. Încă câteva convulsii, apoi giganticul crai al codrilor rămase nemișcat la picioarele Regelui vânător.

Niște coarne enorme cu 12 ramuri având o deschidere foarte mare, a fost răsplata glontelui bine nimerit și înaltul vânător foarte satisfăcut pipăi de mai multe ori splendidele trofee.

Pe atunci, când Directorul Vânătorilor Regale oleri ramura însângerată de brad Majestateii Sale, nu bănuiau nici unul din ei că acela va fi ultimul cerb al bunului Rege. Întărit sufletește și trupește înaltul vânător părăsi munții și codrii Gurghiului, pentru a se înapoia la Sinaia și apoi la București.

Soarta n'a vrut însă să acorde multă vreme liniștea bunului Suveran, căci evenimentele dela sfârșitul anului 1925 ca și actul de Stat din 4 Ianuarie 1926, au avut drept consecință distrugerea sufletească după care a urmat și cea fizică.

Multe lacrimi au curs — după cum mi-a mărturisit cameristul personal al M. S. — în nopțile de insomnie și pline de îngrijorare cu privire la moștenirea tronului, pe obrazul tatălui, lovit drept în inimă de soarta nemiloasă. Lipsa poftei de mâncare și depresiunea morală slăbeau de aci înainte mereu mai mult acest trup, dealtfel foarte solid.

Cu șapte zile înainte de zguduitorul sfârșit, mi-a fost dată mulțumirea să fiu primit la Sinaia. Când am intrat la El, Majestatea Sa ședea la masa de lucru, răsfoind puțin după aceea în lucrarea vânătoarească recent apărută pe care i-am predat-o, salutându-mă cu bunătațe.

De cinci luni nu mai văzusem pe Augustul bolnav și ce surpriză înspăimântătoare am avut.

În locul vânătorului sprinten și vesel, pe care am avut cîntea timp de șapte ani să-L conduc prin pă-

durile și munții splendidelor Lui terenuri de vânătoare, aveam în fața mea victima vestejită a unui rău fioros și neliniștitor. Vocea sa care era atât de răsunătoare, și cu care înainte ni se adresa atât de bărbătește, abia se mai auzea acum, iar brațul care ținea atât de sigur sceptrul ca și carabina de vânătoare, se rezima rece și fără putere de brațul scaunului. Peste obrajii mei bătrâni au curs lacrimi amare când am părăsit odaia de lucru a bolnavului incurabil. A fost un rămas bun pentru totdeauna, și mi-a fost dat să strâng pentru ultima oară mâna unui muribund la 14 Iulie ora 11,45.

CARE SUNT CAUZELE DE SCADE VANATUL UTIL ȘI CE AR TREBUI SA FACEM?

de IOSIF I. PETRESCU. — T.-Măgurele

SE ZICE, că a fost odată un naș, al cărui fin, era un țigan de șatră, „*se tot invita*“ cam des la masa nașului său, iar nașul ca să mai scape de fin, într'o zi a pus în strachina cu mâncare a țiganului, o doză respectabilă de acrimă, oțet, esență sau alte „*niscaiva doftorii tare acre*“.

Țiganul a mâncat cum a mâncat puțin din ciorbă, dar alte bucate n'a mai putut mânca din cauza acrimii ce i se punea în strachina lui.

După ce a plecat dela nașul lui, sosind la șatră, îi ies „*dănciucii*“ înainte și cu „*vătășoica*“ — nevastă-sa — întrebându-l;

— „*Ei teteo!?* ce bunătați ai mai mâncat la nașu?“

— „*Să hiiu al dracului dacă ham putut mânca ceva-silea, așa de hacră, era ciorba dela nașu!*“ zise țiganul.

— „*Cum se poate să fi fost așa de „hacră” de nu puteai mânca? Cât de „hacră” era?*“

— *Ca să vă „harăt” cât era de „hacru” — zise vătășul —, strângeți-vă cu toții colea la un loc și să strigați cu toții tare de tot, din fundul bojugilor voștrii ACRU!!!*

Cei 7 dănciuci și cu vătășoica strigară într'un cor, cu toată puterea plămănilor lor: ACRU!!!, de se cutremură zdrențele cortului lor, după care vătăful ținându-și pântecile cu ambele mâini, strigă cât putu de tare:

— „*Tot mai tare să strigați, că tot mai „hacru” era!!!*“

Astfel că și noi toți vânătorii, să strigăm ca și țiganul TOT MAI TARE, față de pericolele mereu crescând care amenință vânatul nostru util, pericol care în loc să se micșoreze, din contră, din zi în zi se măresc. Aceste pericole sunt: BRACONIERUL ȚĂRAN, sau mai bine zis *țăranul cu flinta'i legată cu zbanțuri*, în nici un caz să nu'i zicem *vânătorul și numărului cel mare, din zi în zi crescând, al câinilor ciobănești, precum și NUMĂRUL CEL MARE AL CĂINILOR CARI INȘOȚESC CARELE LA MUNCA CÂMPULUI*, câini cari nereținuți de nimeni, *nici de lege chiar*, din cauza lipsei de sancțiuni, — ba din contră legea chiar ocrotește câinii ciobanilor, — căci aliniatul din art. 33 zice: „*Excepție fac numai câinii păzitorilor turmelor de vite*“, pe baza cărui articol judecata descurajează și suprimă autoritatea paznicilor, căci achită pe toți contravenienții dați în judecată, ca găsiți cu câinii liberi și fără jujăul reglementar prin pădurile Sta-

Acum odihnește Augustul Domnitor în cavoul Regal din Curtea de Argeș.

Ultimul cerb însă, împodobește cu ramurile sale puternice, împreună cu celelalte trofee cucerite de Majestatea Sa Ferdinand, sala de vânătoare din nou instalată, în urma dorinței Majestății Sale Regina.

Enorme ramuri, coarne și trofee salută mut din pelete pe vizitator. Ele sunt mărturiile tăcute, ale unor timpuri de vânătoare fericită, sunt dovada inimei entuziasmata pentru vânat și natură a unui om, a unui Domnitor și a unui vânător corect. Cinste amintirei Lui.

tului și pe terenurile de vânătoare; judecata pe baza deciziunii Ministeriale, neprevăzută în lege, relativă la jujău, nu aplică sancțiuni, jurisprudența așa a stabilit. Deci în lege trebuie neapărat prevăzut și reglementat „*jujăul la câini pe câmp*“ și prevăzute severe sancțiuni contraveniențelor la acest articol.

Pe de altă parte din cauza ne-aplicării și ne-executării legii, tocmai de cei cari ar trebui și sunt mai în măsură să o aplice: JANDARMII.

Toate acestea contribuie și sunt cauzele de se împuținează vânatul util!!!

Acești briganzi quadrupezi: *câinii liberi*, distrug cu mult mai mult vânatul util de cât toți vânătorii și cu toți braconierii la un loc.

Eu cred că mulți din onorații vânători puteți constata și ați avea posibilitatea să constatați, — dar să nu fiți cu mașina — căci țărani noștri sunt foarte prudenți și bănuitori, ducându-vă la vânătoare pe câmp prin luna Octombrie pe la culesul porumbului. Cu câteva țigări și cu cuvinte cu care puteți câștiga încrederea copiilor de la turmele de oi și vite, cu groază veți auzi cum am auzit și eu:

— „*Grivei al nostru în fiecare zi prinde 2-3 epuri, etc.*“

După o asemenea constatare am plecat cu copiii să mă conving. În mai puțin de trei sferturi de oră au prins cu câinii lor 2 iepuri, aproape pe jumătate devo-rați de aceste bestii. Am cinstit copiii cu câți-va lei și le-am zis:

— „*Acum să cinstesc și câinii după cum merită, căci au făcut treabă*“. Lăsând și iepurii copiilor, „*am cinstit*“ cu un duble pe „*Grivei*“ și pe „*Ursei*“, cu un alt duble pe „*Șoimu*“ și pe „*Vidroi*“ dupe care; țipete și fuga copiilor, în oraș amenințarea din partea părinților acestor copii, că mă vor omorâ că le-am ucis câinii, iar peste vre-o 5-6 zile mi'am găsit dimineața în curte otrăvit prepelicarul meu neprețuit, pe care — deși sunt om sărac — nu la-aș fi dat nici pe 20.000 lei, iar peste vre-o 2 luni o altă căteu, o copoaică importată din Bulgaria, mi'a fost reformată, (brrrr..., mă înfioară și acum răzburarea barbară) am găsit-o cu ace date în vre-o bucată de mămăligă, aruncată peste poartă în curtea mea.

Onorați cititori ai „*Revistei Vânătorilor*“ și *Stimați Vânători!* vă rog binevoii să judecați în mintea D-stră ce ravagii fac aceste bestii printre vânatul util?... care bestii, încă din primă-vară, dela primele munci ale

câmpului, când vătuiul este aproape nici cât pumnul, și până toamna târziu la culesul porumbului, când prind epurile mare, pe deplin format. Aceste bestii în număr considerabil sunt pe câmp câte 2, 3 și 4 după fiecare car, sau după vite și în ambele cazuri liberi și fără jujăul reglementar, unde devorează vânatul util spre satisfacția stăpânului lor, care are câini vrednici.

Numai pe o distanță de 15-17 Km. în timp de 15-20 minute, ce am făcut cu o mașină în luna Octombrie pe seară de la T.-Magurele în Comuna Putineiu, însoțit fiind și de grefierul judecătoriei locale, numai pe șosea după carele care se înapoiau acasă dela munca câmpului, am numărat 58 de câini, afară de câinii cari se vedeau încă pe câmp după carele încă neșite pe șosea. Gândiți-vă, ce ravagii face acest număr considerabil de bestii?!...!

Un flagel aproape tot atât de mare este *Braconierul țăran* înarmat cu un fier găurit, legat cu sârmă și cu sbanțuri de tablă de câte o buturugă cioplită de el și-i zice „pat“, iar peste tot o numește „pușca“?... bună de expus în muzeul vânătorilor de curiozitate; că și cu o ascmea „sculă“ se poate vâna și încă prea mult!

Permis de vânatoare?... Timpul oprit și de gestație al vânatului?... Milă că iepuroaica este plină, sau că are 2-3 vătuiși mici de îngrijit și să-i ascundă de câini, de vulpi, de ciori, de ereți și de alte răpitoare de tot felul pe capul ei?... Că e mamă și ea, că are suflet și ea?..

Nici că se gândește la așa ceva!!! El este complectamente lipsit de cel mai elementar simț al milei!!! El nu concepe asemenea noțiuni! Cred că ați avut ocaziunea să vedeți, barbaria cu care chinuesc la câte o vânatoare cu bâtaiași câte un iepure schilod, rănit, apoi prins de ei.

Omul primitiv vâna pentru necesitate și lupta pentru existență. Astăzi acești braconieri, cu drept cuvânt îi putem numi *hoți!*; căci fură din economia națională, din averea statului, din averea societăților și vânătorilor societari.

Eu las la o parte *vânătorul țăran cu permis în regulă*, care fiind înarmat cu permisul de și vânează și pe timp bun și pe timp rău, și sârbătoarea și în zi de lucru; căci iarna nu mai are altă ocupație, pot zice că merge pe distrugere și distruge aproape ce a mai rămas până la închiderea sezonului de vânatoare.

VÂNĂTORUL ORĂȘAN cât de puțin intelectual, pe lângă că nu poate merge la vânatoare în cursul săptămânei din cauza ocupațiunii sale, decât în zilele de sârbătoare, iar chiar ce ar exista vreunul cu gând rău, nu poate vâna-braconă, căci majoritatea fiind vânători corecți, compuși din funcționari și intelectuali, plecați din biourourile cu aerul închis, să respire aerul curat și să admire natura, le e rușine.

Un teribil braconier mai este și *Guardul câmpean*; „*Pandurul*“, căruia i se permite a purta o cât de rudimentară armă de vânatoare. Pândarul împușcă fără milă, fără cruțare, pe timpul permis cât și mai mult încă în timpul nepermis, când grânele și porumburile sunt în plină vegetație. — Dovada: focurile de arme ce se aud trăgând prin culturi pe acele timpuri. — Pe aceștia cinei poate prinde?... numai vorbesc noaptea, dar chiar ziua, unde?... Asupra faptului? Este o imposibilitate!!!

PERSONALUL SILVIC INFERIOR, deasemenea în loc să-și facă datoria după cum îi dictează legea; să dea în judecată pe braconieri, din contră, adesea ei fac vânatoarea cu braconierii, (am cazuri de ex. Pădurarul Ștefan Cojoacă din Comuna Plopui Săvitești, a fost condamnat la 1000 lei amendă — pentru braconaj — Dosarul No. 122/929 de Judecătoria Ocolului mixt, T. Măgurele). Ei trec impasibili pe lângă mulțimea de câini, cari însoțesc liberi, fără jujăul reglementar, vitele în pădurile Statului. Aceasta cu toate că le am trimes

(pădurarilor, jandarmilor, și primarilor) extrase mai principale din legea vânatului, și copii după deciziunea Ministerială relativă la obligativitatea punerii jujăului la câini, ce am tipărit pe propriile mele speze. (Anexez un exemplar).

Stimați vânători! Când treceți prin păduri, vă rog să priviți lăstarii roși de vitele cari pășunează, din care cauză rămân piperniciți, și din care reese; că pădurarii nu păzesc nici ce le este mai principal dat în primire ca să păzească: pădurea. Dar să mai execute și să aplice legea vânatului, așa cum le cântă legea la art. 69 și 94. Pentru ce s'ar pune rău cu oamenii?... Pentru o sălbăticiune?..

JANDARMUL care ar trebui să fie cel mai bun executor și aplicator al legii și care prin natura serviciului său și îndatoririi sale, ar putea lesne afla când a plecat braconierul la „furtul de vânat“.. el, Jandarmul care are putința să iscodească și să surpindă cu înlesnire în marginea satului la înapoiere pe braconier, el, tocmai el, nu numai că ignorează legea pentru protecția vânatului, dar am aflat cazuri, că unii au făcut petrecere cu vânat ucis pe timp nepermis chiar de către braconier care lua parte la chef. Pe de altă parte, astăzi în anul 1930 după aproape 8 ani de existență a legii pentru protecția vânatului, unii jandarmi știu că au în comună Ogari și știu că proprietarii acestor bestii „vânează“... cu ei.

În comuna lui știe locuitori cu arme de vânatoare nedecarate, sau fără autorizație de a poseda armă conform și cerută de lege pentru reglementarea portului de arme, cu care arme, posesorii lor vânează, sau mai bine zis fură din averea și economia națională: Exemplu: Numai în 25 de comune rurale, — din peste 120 câte are Județul Teleorman — în care am putut cerceta, am aflat 498 posesori de arme de vânatoare, din care nici 20% nu au permise de vânatoare, iar conform corespondenței și tablourilor semnate chiar de către Jandarmii respectivi, din numărul total de 498 de arme, 350 posesori de arme nu au nici permisele de posedat arme cerute de legea portului de arme Art. 32. (Stau cu acte la dispoziția ori cui)

PAZNICUL DE VÂNĂTOARE, afară de foarte mici excepțiuni, nu ne face de cât rușine, aproape că mi este rușine ca să mă mai intitulez ca „paznic al vânatului“. Despre paznici ar fi de scris un întreg articol.

Onorați cititori ai „Revistei Vânătorilor“ și stimați vânători! Umila mea părere și propunere ar fi următoarele:

1. — Să se stăruie prin Onorații conducători ai Uniunii, ca să se modifice legea pentru protecția vânatului în sensul propus de subsemnatul și publicat în „Revista Vânătorilor“ No. 12 din Decembrie 1927, care propunere nu o mai repet spre a nu consuma prețiosul loc al revistei, propunere pe care stimații cititori binevoiesc să o citească urmărind și legea, la care propunere mai adaog la Art. 37: Să se fixeze taxa permisului de vânatoare lei 500 — cum am mai scris; și sub nici un motiv să nu se prelungească termenul pentru scoaterea permisului de vânatoare peste data de 1 Ianuarie, ci la 1 Ianuarie toți vânătorii să fie obligați să posede permisul așa cum scrie la Art. 46 din lege; fiindcă prin repetatele prelungiri și admiteri ca să se scoată permisul de vânatoare peste termenul de 15 Ianuarie (și uneori chiar cu mult peste acest termen,) dată până la care este permisă vânatoarea de iepuri; majoritatea vânătorilor nu și mai scot permisul iar la 1 Octombrie viitor își zice:

— „Dacă am scăpat până acum, la ce să mai dau banii pentru 2-3 luni“; Iată deci cum chiar Statul contribuie în măsură la formarea braconierului. Pe de altă parte 1-15 Ianuarie fiind epoca cea mai frumoasă a vânatoarei, în special al epurilor, ar atrage și

ar face să se scoată la timp și fiecare vânător permisul de vânătoare.

În mod general, subsemnatul accentuez stăruitor de mult pentru modificarea legii, în special asupra propunerilor: I, III, IV, VII, VIII, X, XI, XIII și XIV, propuneri publicate în „Revista Vanătorilor“, No. 12 din Decembrie 1927.

2.— *Legea pentru procedura penală* să fie în concordanță cu legea pentru protecția vânatului. (Vezi la propunerea XVI).

3.— Cum vânatul și cu pădurea îi putem numi: „*frați de cruce*“, în sufletul personalului silvic să se sădească notiunea că: *Pădurea și cu Vânatul trebuie să fie ceva invizibil prin singurul cuvânt „Pădure“*. Căci prin cuvântul „Pădure“, trebuie să înțeleagă nu numai vegetația ci și vânatul; vânatul care este farmecul atrăgător, frumusețea, sufletul pădurei. Căci e pădure fără suflet fără vânat; ar fi ca un lemn mort fără frunzișul verde, ca ceva îndoliat, ca o nuntă fără lăutari, fără muzică.

Câtă bucurie! Ce tresăltare sufletească! Ce farmec simte adevăratul pădurar și noi toți adevărații vânători, când la o preumblare prin pădure, pe neașteptate pe o cărare sau prin vre-o poiană tănuită vedem un iepure sau chiar și o „stricătoare“ de vulpe? Inșă ce plăcere? Ce senzație de bucurie trebuie să simtă cei cari la munte au frumoasa ocazie să vadă un falnic cerb și o sprintenă căprioară??...

Deci personalul silvic să aibă o însetată dorință de a'i ocroti și păzi pe ambii, atât pădurea cât și vânatul considerându-i „Copiii lui“.

4.— Acum când Jandarmeria se reorganizează, să li se recomande stăruitor aplicarea și executarea legii pentru protecția vânatului, nu ca până acum ignorată și uitată mai rău ca ori care altă lege pusă la dosare. — Jandarmul este cel mai indicat organ aplicator și executor al legii, este cel mai în măsură să știe și să cunoască braconierii din comuna sa. El poate cu cea mai mare ușurință,—chiar fără a se deplasa la câmp—nu-

mai să aștepte seara în marginea satului înapoierea carnelor de la muncă câmpului, să prindă și să dea în judecată pe cei cari au luat la câmp după care câinii liberi și fără jujău.

5.— *ARMÉE*. Numărul cel mare al posesorilor de arme de vânătoare, fără permisul de posedare, să fie dați judecății și armele confiscate, conform art. 32 din legea port armei, mai cu seamă astăzi, aceste arme ținute în mod clandestin, nu periclitează numai vânatul nostru util, dar poate fi și un pericol pentru siguranța publică, pentru siguranța Statului, când vedem cum dinamicii de la răsărit, caută a trece peste frontiera noastră hidra scârboasă a internaționalei lor.

6.— *În cărțile de cetire a tinerilor vânătoare*, să fie scrise lecturi cu subiecte vânătoarești morale și duioase, ca de exemplu: „*Suflet de mamă*“ scris de Stimatele Domn Scarioșteanu, etc. Cărți de literatură cu subiecte pentru protecția vânatului util ieftine, ca să fie accesibile tocmai populației ignorante de la țară.

Să scoatem din ignoranță pe vânătorul țăran, să'i ridicăm moralul și să-l facem ca să'și dea seama de răul ce'l face prin braconaj.

7.— *Legea de vânătoare și abonamentul „Revista Vanătorilor“* să fie date obligatoriu, să nu se libereze permisul de vânătoare nimănui de cât în urma achitării de către solicitator și a costului abonamentului la „Revista Vanătorilor“ pe un an (1 Ianuarie - 31 Decembrie). În acest mod pe lângă posibilitatea de a ridica moralul vânătorilor prin lectura acestei prețioase reviste, și abonamentul ar putea să coste mai puțin.

Stimați Vanători! Ca să putem să ajungem numai aproape la ce se poate vedea ca vână în occident, deci la rezultatul de atâția vânători doriți, să ne unim, și să strigăm cu toții „TOT MAI TARE“ (ca țiganul... cu „ACRU“!) atât de tare ca să audă și să vadă pericolul de la cel mai mare până la cel mai mic și SĂ NU TĂCEM PÂNĂ NU SE VĂ INFĂPTUI SPRE BINE TOTUL.

VÂNĂTOAREA PRIN ADEMENIRE*)

de Maior SCHNEIDER-SNYDER-ROLAND

UN INVĂȚAT GERMAN și iubitor de animale, vine cu o afirmație ciudată de pretențioasă, anume că vânătoarea prin ademenire privită din punctul de vedere al eticei nu poate ființa, pentru motivul că ea înseamnă înșelarea animalului. Vânătorul procedează imoral, deoarece acțiunea lui are de scop să înșele animalul. Dar că chiar față de animale am fi obligați la sinceritate, iar această obligație morală interzice dela sine vânătoarea prin ademenire, care nu dă animalului decât iluzia unor fapte false și exploatează cele două mai

puternice simțuri ale sale: instinctul de conservare și de reproducție.

După această teorie, un astfel de vânător, este un înșelător calificat și ca atare un mincinos, căci înșeală vulpea prin imitarea țipătului de spaimă al epurei, mințind-o astfel; la fel procedează cu câptiorul în perioada de împerechere; tot așa minte cerbul în perioada boncănitului, imitând cu ajutorul scoiceii sau a cornului de bou, un rival; înșeală și minte de asemenea cocoșul de alun, de mesteacăn, pe rățoi ca și multe alte animale.

Această teorie este tot o teorie ca atâtea altele, fără a fi inatacabilă. Este o împrejurare

*) Vânătoarea prin ademenire — Vânătoare cu țipătarea, cornul de triton, etc., care imită glasul diferitelor animale în scopul de a le apropia de vânător.

în adevăr destul de tristă, că noi vânătorii cari practicăm acest sistem de vânatoare, suntem socotiți - după sentința etică, a acestui filozof — ca înșelători și mincinoși, totuș avem într'o măsură oarecure consolarea circumstanței, că majoritatea fraților noștri întru Sf. Hubertus, sunt feriți - prin însuși lipsa aptitudinilor lor personale — de nenorocirea să intre în aceiaș fiertură, a clasei de păcătoși ca noi. Chiar pentru a păcătui trebuie să ai aptitudini și anume de un calibru foarte mare, pentru a cădea iremediabil în păcat. Aptitudinile spre virtute, feresc 90% dintre cei ce doresc să păcătuiască, de păcat. La pază și la vânatoarea de urmărire, se atribuie norocului și instinctelor vânătorești individuale, dacă vânătorul poate apropia vânatul sau dacă îi trece prin față; mai mult sau mai puțin cunoașterea, în cele mai multe cazuri norocul, în cele rare o anumită știință — și acesta numai apanajul celor aleși — duc la rezultate pozitive.

Vânătorului care întrebuințează metoda prin ademenire nu-i poate aduce rezultatul dorit, decât **cunoașterea, știința și priceperea**. În cercurile vânătorești se povestește câteodată, că pe timpul împerecherei, căpriorul înfierbântat vine chiar la tonul unei trâmbițe de copil și se păcălește; în cazul acesta însă trebuie să fii reprezentantul unei clase bine definite de proști, pentru a avea un asemenea **noroc**. Școala vânătorului prin ademenire este în plină natură, pe orice vreme și la orice oră din zi, când merge fără șgomot și observă cu amănuntul studiind cu precizie condițiunile de trai și instinctele vânatului, pentru a ajunge în decursul studiului un psiholog al animalelor.

Rari sunt cei aleși care au posibilitatea să-și ia doctoratul, deoarece pentru a **putea vorbi în limba animalelor** trebuie să te rezumi la metoda autodidactului, căci un profesor nu poate da decât o mică directivă. Gura pentru aceste sunete trebuie s'o ai neapărat tu.

Cei mai înzestrați o fac cu propria lor gură, și cele mai primitive resurse, acele oferite de natură, sau cu instrumente perfecționate de ei. Aceștia fac parte din clasa celor cu bază solidă,

care ademenesc căpriorul cu frunza de fag, aduc vulpea cu sunete scoase printre dinți, imitând șoarecele, sau numai cu buzele și pumnul imitând țipătul epurelui, renunțând la toate instrumentele de imitat ce se găsesc în comerț, care îndeobște păcălesc în primul rând pe vânător. El singur își confecționează fluerașul pentru cocosul de alun, scobește de asemenea singur, scoica de triton individualizând-o pentru el. Iar pentru că chiar răpitoarele răspund la glasul hazliu și ademenitor al vânătorului, felul acesta de vânatoare intră în cadrul ocupațiunilor celui ce îngrijește și crește vânatul, a vânătorului adevărat, lucru care în orice caz este o activitate folositoare spre binele vânatului util, deci și vânătorul respectiv în fața judecății etice, poate pretinde circumstanțe atenuante.

Vânătorul prin ademenire dispune de o putere mare și de aceea, pentru a rămâne vânător corect, trebuie să renunțe la metoda sa în momentul oportun. Privită din această prismă a etice, chiar vânatoarea cu păsări de momeală (rațe de lemn sau cauciuc, etc.), este o amăgire cu fapte false și ca rezultat definitiv chiar înșelăciune. Vânătorul la pază, **pândește** vânatul, cel care-l urmărește, se apropie hoțeste de el pentru a-l ucide, asemenea unui „Bravo“ care se apropie de victima lui cu stiletul ascuns în mantie. Ar rămâne așadar goana: să încolțești un vânat care se poate apăra și să lupți cu el față în față, singurul lucru de făcut privit din punctul de vedere al etice, totuș nici asta nu ar fi chiar fără nici o obiecțiune, dacă se întrebuințează arma, lănciile pentru urși etc.), sau dacă pentru a egala cât mai mult armele rivalilor nu am trece înapoi la era de piatră a paleolitolui.

O tempora, o mores! Îmi iau permisiunea să susțin contrariul cu tot curajul și anume că: paza, apropierea și vânatoarea prin ademenire, sunt metode cu totul vânătorești, cu toată filozofia și etica, numai să fie practicate cinstit vânătorește în practica reprezentanților culoarei verzi. Iar teoria de mai sus, s'a născut privită prin prisma specială a etice și mi se pare în mare parte cenușie, cam tot așa cum ar fi teoria bolșevică: „**negotul este înșelăciune**“.

Citiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“, cea mai răspândită din țară, care apare lunar cu știrile cele mai importante

OGOARE PERMANENTE PENTRU VÂNAT

de ÖTVÖS BALÁZS
Casa Verde-Timișoara

INAINTE VREME, când noi, oameni lacomi, în stăruința noastră de a produce cât mai mare folos din agricultură și silvicultură, n'am stărpit încă aproape toate acele plante, care crescând dela sine nutreau vânatul; când n'am scos din pădure acele esențe care din punct de vedere silvic sunt „stricătoare“ dar foarte necesare pentru vânat; când n'am băgat plugul în toate colțurile câmpului, ca să nu lăsăm nici un petec de pământ, care să nu ne producă cereale: vânatul nu prea avea nevoie să fie hrănit în mod artificial, nu eram siliți să înființăm ogoare (ascunziși și hrana) pentru vânat, vânatul având destul ascunziș și hrană naturală.

Noi, am schimbat natura, prin aceasta am schimbat chiar și firea vânatului, căruia trebuie să-i dăm pe cale artificială hrana și ascunzișul, pe care natura nu le mai dă.

Azi, vânatul lipsit de hrană se va prăpădi, dacă nu-i am veni în ajutor. Nu este vânător—înțeleg în strictul sens al cuvântului—acela, care nu îngrijește vânatul. Ne impune chiar legea pentru protecția vânatului, să hrănim vânatul pe timpul iernei, ceea ce o facem vrând sau nevrând.

Despre hrănirea vânatului pe timpul iernei am vorbit în acel capitol. Să nu credem însă, că, hrănind vânatul—ori cât de abundent pe timpul iernei, ne-am îndeplinit toate datoriile față de el, față de patrimoniul național.

Nu e destul să hrănim vânatul pe timpul iernei; căci vânatul are nevoie de hrană rațională în tot timpul anului. Mulți vânători se mulțumesc să hrănească vânatul iarna—ce e drep,—într'un anotimp, când vânatul lăsat în plata Domnului ar suferi lipsă—dar nu vor să știe, că vânatul are nevoie de hrană și mai bună tocmai primăvara. De ce? Tocmai primăvara consumă vânatul cea mai multă energie, de care are nevoie când își schimbă părul, penele; când bărbații vânatului mare, își formează trofeele; când femelele sunt gata de a face și când laptează; când bărbătușii vânatului mic au nevoie de energie să-și îndeplinească chemarea, iar femelele încep puiațul, ouatul, clocitul, creșterea puilor.

Vara tocmai vânatul tânăr are nevoie de hrană abundentă, ca să se poată desvolta

Toamna iarăși are nevoie de hrană abundentă și nutritivă, ca să-și schimbe hainele vechi îmbrăcându-se de iarnă, să adune atâta energie (carne, grăsime) ca să poată suporta intemperii iernei, persecuțiile răpitoarelor etc.

Iarna, silit de foame, mai vine vânatul pe la acăposturile de hrană unde primește chiar hrană artificială (furaje, grăunțe date din mână) dar în celelalte anotimpuri când tot mai găsește nițică hrană naturală, fie cât de meschină, nu va veni la adăposturi. Fiindcă deci în aceste anotimpuri vânatul preferă hrană naturală, grija noastră să fie, să-i procurăm hrana necesară în mod natural.

Acolo unde sunt păduri și pe lângă păduri terenuri arabile, mai găsește vânatul ascunziș și hrană. Pădurei, îi dă adăpost contra intemperiiilor, vânatul erbivor mai găsește niște arboreți, a căror lăstari, muguri, coaje îi servește drept hrană (nu atât de meschină cum cred mulți); pe câmp scormonește din zăpadă semănătura chiar și potârnicchia, care are absolută nevoie și pe timpul iernii de verdeață (vitamine). În pădurile de salcâmi, chiar de stejar și fag—când se face ghindă—tot

felul de vânat, chiar și fazanul găsește hrană nutritivă (vom mai vorbi despre ghindă) iar sămânța salcâmului căzută va nutri aripatele.

La acest punct trebuie să-mi permit o abatere delatată, lucrul ce trebuie să-l fac, pentru ca să înlăturăm o neînțelegere între vânători și agricultori. Aceștia din urmă vor face, că iată, chiar noi, vânătorii afirmăm că vânatul face pagube agricultorului scormonind în zăpadă pe semănături, pășunând semănăturile când nu sunt acoperite cu zăpadă.

Să nu amintim în acest punct, că vânatul face mult bine chiar agricultorului mâncând iarbă, burueni stricătoare, că aripatele stărpesc insectele vătămătoare și consumă semințele buruienilor nelăsându-le să se înmulțească. Despre acestea este vorba în alt capitol. Dar rămânem la iarnă. Când zăpada zace mult timp pe semănături, acestea s'ar înăbuși, mai ales, când zăpada devine scorțoasă. Vă vine în minte camarazi agricultori, să scoateți vitele voastre pe acest timp la câmp, să le mânați pe semănături, ca vitele spărgând suprafața zăpezii să descopere semănăturile? Nu fiindcă vi-e milă de vitele desmerdate să le chinuți cu călcarea zăpezii, fiindcă vitele au altă treabă, nu puteți pierde timp cu această întreprindere. Dar iată, vânatul nu-e desmerdat umblă după hrană, calcă zăpada, deschide ferestre la semănături, că să aibă aer. Iată pentru aceasta un exemplu ad oculos. În iarna 1928—1929 zăpada zăcuse mai multe luni pe semănături izolând aerul. În Casa Verde, teren Regal, sunt multe căprioare, cari,—chiar hrănite—umblau pe terenurile arabile din cuprinsul pădurei, trecând dela o parcelă la alta. Când zăpada se dusesse semănăturile din cuprinsul pădurei nu rămăseră galbene, înăbușite ca în părțile câmpurilor vecine, pe unde nu umbla vânat.

Ce faci, camarad agricultor, dacă având o toamnă lungă și dulce semănăturile au crescut peste măsura dorită, iar după ce s'a dus zăpada vine o vreme dulce, umedă, când nu poți scoate vitele (oile) la câmp, ca aceste pășunându-le să oprească culcarea semănăturilor, căci îi face mai multe pagube, decât folos? Noi, la Casa Verde n'avem frică că ni se vor culca cerealele din sus zisa cauză. Avem vite, cari roade aceste semănături, fără a le călca, cum le-ar călca oile. Epurii fac această treabă.

Ce faci, camarad agricultor, dacă lucerna, trifoiul este invadat de insecte vătămătoare, cum a fost cazul în primăvara 1929 pe la noi? În cuprinsul pădurei lucerna, trifoiul, crește așa verde, fiindcă fazanii noștri culegeau aceste insecte, iar în câmpurile vecine, pe unde nu umblau fazani, agricultorii coseau numai tulpinile de lucernă, frunzele-i fiind mâncate de insectele vătămătoare.

Ași putea înșira și mai multe exemple, dar cred, că v'am convins cu acestea. Rămâne să conving pe silvicultori, că vânatul mare și epurele nu vor roade coaja arborilor de valoare, dacă... Acest „dacă“—l veți vedea, dacă veți urma cu atenție, calea ce voiu arăta despre hrănirea cea mai rațională, cea mai naturală a vânatului mare și al epurei pe timpul iernei, mai ales pe la sfârșitul iernei, când acel „rău obicei“ al vânatului mare va face stricăciuni silvicultorilor și pomicultorilor.

Hai să urmărim mersul vieții vânatului în toate anotimpurile anului. Iacă, să nu-l hrănim în mod suplimentar și ce-o să vedem?

Și iarna găsește vânatul nițică hrană naturală, e drept, dar această hrană e atât de meschină, atât de nesuficientă, că vânatul slăbit de foame va deveni prada întemperilor (vânt, umezeală, ger) și a răpitoarelor, iar vânatul, care a rămas, e atât de debil, că abia poate corespunde chemării pentru perpetuarea speciei.

Vedem deci iarăși, că trebuie să-i hrănim iarna.

Ei bine, vânatul a scăpat de mizeriile iernei, vine primăvara! Zăpada—petec, după petec—trece, se topește, se ivește pe ici-colea iarbă fragedă, încă gălbue căci firul ei nu este încă prelucrat de razele soarelui. „Are vânatul ce mânca!“ zicem și oftăm ușor, că vânatul a scăpat cu viață. Încă nu! Vânatul flămând, slăbit și cu lăcomie de această iarbă, mănâncă cât găsește—fiind hrana slabă, trebuie să mănânce mult—și iată cea mai mare primejdie, mai mare că mizeriile iernei, iată starea, care pricinuește de multe ori moartea vânatului erbivor.

Vânatul neglijat de noi, ar pieri dearândul iată mama natură îi procură un medicament. Diareea o oprește *taninul* și *taninul* se află în coajea pomilor, în lăstari, muguri (apoi ghindă, castane etc.). Lucru firesc, că vânatul caută *tanin*, că în lipsa de hrană specială (crângi culese cu frunze verzi păstrate (Laubheu) despre care vom vorbi) în lipsă de arboreți, cari conțin medicamentul necesar, nu roade pomii de valoare!

A trecut—har Domnului—acest timp primejdios, iarba e verde, semănăturile sunt descoperite, vânatul are ce mânca. Dar încet-încet semănăturile și iarba se duc vânatul erbivor nu mai are, decât lucerna, trifoiu. Dar unde este acea regiune, unde se cultivă atâta lucernă și trifoiu, încât vânatul să nu emigreze în căutarea acestei hrane? Vânatul deci va suferi lipsă toată vara.

Însă lucerna, trifoiul, pe lângă avantajul că dă hrană bună vânatului, nu numai vânatului erbivor, dar și aripateelor (mai des insecte) are și desavantaje. Epuroca va sta în acest ogor (ascunziși și hrană) aripatele vor cuibări tot aici. Dar vine coasa și se distrug puii de epure, cuibul aripateelor. (Am amintit în altă parte cum să evităm acest pericol).

Am secerat grăunțele, lucru care am distrus ascunzișul vânatului, dar în schimb am pus masa pentru tot felul de vânat. Pe miriște s'a risipit sămânță, aripatele au hrană bună din abundență. Mai crește și iarbă, are deci hrană și vânatul erbivor. Vreau să zic, că „ar avea“, dacă agricultura rațională nu ne-ar impune să spargem miriștele imediat după ce am secerat.

Mai rămân prășitoarele: Porumb, cartofi, sfeclă. Printre aceste prășitoare (le-am prășit până în acest moment deja de două-ori) mai este și iarbă, care face și semințe. Dar toamna, înainte de a fi semănat cerealele, am cules porumbul, cartofii, sfecele. Ce mai rămâne vânatului acesta unde nu este pădure? Nu are ascunziș, n'are hrană! Și apoi, am văzut, că tocmai toamna are vânatul, mare nevoie de hrană bună!

Din toate acestea reiese, că trebuie să înființăm ogoare permanente pentru vânat, cari vor da hrană și ascunziș, tocmai atunci, când plantele cultivate de agricultor nu mai dau vânatului nici una nici alta.

Să nu ne sperie însă, să nu credem că aceste ogoare sunt greu de înființat, că nu sunt prea costisitoare. Sunt multe plante anume pentru vânat, cari însă le putem întrebuința cu mare folos chiar și la vitele, la animalele noastre domestice, pe cari le putem deci cultiva nu numai ca vânători, deci și ca agricultori.

De vom cultiva în măsura în care ne permite situația, ne vom întinde cât ne ajunge pătura și pe lângă că am ajutat vânatului, vom ajuta și vitelor noastre, chiar și pământului nostru, cele mai multe plante fiind un fel de primă sau ultimă recoltă.

Vreau să arăt în primul rând numai pe acelea, pe cari le cunosc din propria-mi experiență, adogând câteva re-

comandate de autori experți în această materie. Să nu credem însă, că avem nevoie numai de plante speciale, fiind-că chiar plantele obicinuite, cunoscute de toți, dacă luăm niște măsuri anumite, ne pot servi la acest scop.

Știm toți, ce rol joacă în această privință (ascunziș și hrană pentru vânat) cerealele noastre. Dacă ele scutesc ascunziși vânatului mic, dar când ar fi vorba ca să dea și hrană de grăunțe—cele scuturate pe care vânatul le va culege de pe miriște—un alt interes mai important ne impune să ne arăm miriștele. Această arătură e cu atât mai prielnică pentru agricultor, cu cât mai de vreme o face, căci prin ea stricăm capilaritatea locului—păstrăm umezeala—slăbim burueana, pregătim solul pentru alte semănături etc.

Iată aici un punct la care se întâlnesc interesele agricultorului, cu ale vânătorului. Înainte de a sparge miriștea, prăsărăm boabe de porumb și le înfundăm cu plugul. Fiind-că prima arătură a miriștei (agricultorul o știe, de ce) nu poate fi adâncă, porumbul semănat va eși. Se va face o desime, care va da bun ascunziș vânatului, ba și hrană verde tocmai în timpul, când în afară delucernă și trifoiu, vânatul n'are alt ascunziș, n'are altă hrană verde. Acest „ogor“ prinde bine vânatului, dar ce folos are agricultura din el? Ei bine, cele câteva kilograme de porumb pe care le-am semănat, ne costă bani, dar în schimb am câștigat hrană verde, foarte nutritivă pentru vitele domestice, sau că ținem verde zilnic porțiunea necesară, sau că toamna, când facem arătura a doua pentru semănat, îl vom mura.

Solul nou pierde cu ultima recoltă fiind-că porumbul des stârpește buruienile eșite după arătură, rădăcinile porumbului frământă, a fân e a ză solul, iar cocenii rămași după cosit, împreună cu rădăcinile întoarse cu plugul, vor servi drept îngrășământ. N'am pierdut prin acest procedeu nici o muncă, ci din contră am câștigat preparând solul.

Nu este necondiționat necesar să semănăm în toate miriștele porumb furajer, ci e destul dacă semănăm pe ici-colea câte un petec. Aceste locuri vor atrage vânatul de tot felul și ne vom ușura și vânătoarea având locuri sigure pe unde găsim vânat.

Să zicem că nu suntem noi proprietarii solului, nu dispunem de el, dar și în acest caz putem înființa astfel de ogoare de vară. Prima recoltă s'a cules, țaranul de mule ori n'are timp să spargă miriștile, care dela un timp încolo nu mai oferă vânatului hrană.

Vom arenda câteva pogoane pentru acest scop dela țărani, care ne vor da acest pământ cu plăcere, mai ales, dacă îi permitem, ca să culeagă el fructele acestei munci, când vânatul nu mai are nevoie de ele, sau când interesul țaranului cere, ca acest teren să fie din nou arat.

Dacă dispunem de mai multe locuri, atunci punem și meu și mohor, care până înspre toamnă face sămânța, hrană predilectă a vânatului aripat.

Țaranul de multe ori întârzie cu spargerea miriștelor care le lasă intenționat nearate până la sfârșitul ernei sau chiar până la primăvară. Atât mai bine pentru vânat, dacă facem astfel contractul cu proprietarul pământului,—despăgubindu-l în alt fel—ca să lase aceste locuri nearate.

Se întâmplă să avem o toamnă ploioasă, începând ploile tocmai după culesul porumbului, ne mai având timp să se tae, să se care cocenii porumbului. Sau, se poate situația semănăturilor, nu cere după porumb necondiționat să vie grâu, ci se vor semăna cereale (orz, ovăz) de primăvară. Cumpărăm în acest caz, pe ici-colea câteva pogoane de coceni de porumb, cu condițiunea, ca proprietarul să nu le tae, până n'are nevoie să facă arătura de primăvară. Acești coceni lăsați în picioare vor forma un minunat adăpost contra in-

temperiilor și răpitoarelor pe un câmp deschis, unde nu găsește alt adăpost. Se înțelege dela sine, că acești coceni nu dau hrană vânatului (căprioarele însă ciugulesc, mănâncă frunzele cocenilor) dar le putem întrebuința și ca adăposturi de hrană. Vom lăsa pentru acest scop o cărare printre coceni, iar cocenii tăiați îi vom lega în snopi și vom forma din acești snopi mai multe piramide, un fel de cort, așezând snopii cu rădăcina mai în afară, așa, ca să rămâe cât mai mult loc uscat, nepătruns de ploii, de zăpadă, unde vânatul se va refugia în caz de intemperii. Presăram sub aceste corturi pleavă de grâu, prin care vom pune ori și ce fel de grăunțe, de exemplu: Grâu cal II-III; boabe de fasole, de mazăre de meiu, mohor, de ovăz, etc. Prin acesta vom crea un adăpost foarte bun, care mai are și avantajul că vânatul aripat, chiar și epurele fiind silit să scormonească prin pleavă în căutarea hranei, va face mișcarea necesară pentru înprospătarea circulației sângelui, va petrece mult timp în aceste locuri, deci nu va vagabonda, nu va emigra din terenul nostru, ca să-și caute adăpost și hrană în alte locuri.

Sunt multe terenuri secetoase, fără apă. În aceste locuri apa este înlocuită de verdețuri, de iarnă dar aceasta nu este destul, fiindcă corpul oricărui animal conține multă apă, de care are nevoie, care se pierde prin respirație etc. Să punem jghiaburi cu apă ori și unde avem posibilitatea, pentru a procura vânatului apa necesară, mai ales vara, prin lunile Iulie-August, când trec nopți dearândul fără rouă, vom recurge la acel sistem chiar dacă este de obicei în acea regiune să se semene bostani (cudăi)—hrană mîncată cu predilecție de porci, de vaci, chiar și de cai—separat, sau printră porumb, vom semăna noi printre porumb cu învoirea proprietarului, căruia îi vom explica că aceasta o facem tocmai în interesul lui, căci vânatul (mai ales căprioarele, fasani) având cudăii, pe cari îi va roade cât timp coaja bostanului este încă fragedă, nu se va atinge de porumbul necopt, lăptos vom înălțura deci prin aceasta pagubele pe cari le va cauza vânatul. Bostanii conținând multă apă, vor înlocui apa de care vânatul are absolută nevoie.

O prășitoare foarte importantă pentru agricultor, dar și pentru vânat este cartoful. Oferă ascunziș vânatului pe timpul verei, când în afară de porumbiște nu se găsesc alte ascunzișuri. Il plivim de două ori, totuși crește multă iarbă, multe burueni, cari fac sămânță. Vânatul aripat va avea deci nu numai ascunziș dar și hrană, nu tocmai meschină, fiindcă pe lângă sămânțele de burueni, va găsi pe aici și insecte. Fazanii vor mânca și fructele cartofilor, care cu toate că conțin otravă (zolaniu) va fi hrană bună pentru el. Cartofii însă îi culegem chiar în luna lui Septembrie, stricând adăpostul vânatului. Ne rămâne însă sfecelele, cari nu se culeg decât toamna târziu; oferă deci timp mai îndelungat hrană și ascunziș. Frunzele sfeceleii vor fi mâncate de epuri, cari ciugulesc ce-e drept și din sfeclă, dar în acest anotimp mai găsesc epurii și altă verdețură (burueni pe miriști nearate; livezi, fânețurile) paguba deci care ne-o pricinuesc epurii în sfeclă nici nu se prea vede. Oricât de bine să plivim sfecelele, iarba, burueni totuși vor crește printre ele, cari vor varia hrana vânatului.

Toamna, când culegem sfecelele, de regulă este timp ploios. Gospodarul se grăbește să care acasă sfecelele.

În dauna vânatului (epurilor) însă greșește foarte mult. În marea grabă să cărăm sfecelele, să le îngropăm, împrăștiem frunzele sfecelelor rupte de pe ele, cari de firea lor, mai ales că le strică și ploaea, putrezesc, mucegăesc repede. Epurele lacom, care nu mai are pășune în sfeclă, le mănâncă și iată gata boala, diarea. Un adevărat dezastru, pe care noi vânătorii, dacă nu suntem stăpânii sfecelelor, nu-l putem opri! Această neglijență nu rămâne fără consecințe rele nici pentru agricultor, căci sub frunzele sfecelelor risipite pe holdă se adună insecte vătămătoare, cari se vor înmulți într-o măsură atât de mare în semănătura care urmează după sfeclă, încât nici în mai mulți ani nu putem scăpa de ele.

Cerealele și prășitoarele până aici înșirate sunt cele mai importante plante, pe care le cultivă agricultorii în general. Există însă un fel de prășitoare, care este atât de importantă pentru vânat, încât am putea zice, că n'ar fi permis să lipsească din nici un teren de vânătoare, dar este atât de folositoare și pentru agricultor, care crește vite, mai ales porci, că mă mir că nu se cultivă pretutindeni. Această plantă este napul (*Helianthus tuberosus*). Iată un exemplu pentru agricultori, ce folos aduce napul. Pe o moșie de vre-o 2000 de pogoane, unde se creșteau cai mulți și porci cu sutele era o parcelă de cca patru pogoane de napi porcești. Dela începutul toamnei, când cocenii napilor începură să vestejească, veneau mânjii și pășunau, rozând cocenii până la rădăcină. După aceasta se mână turma de porci, care rămând scoteau napii și aveau o hrană bună până la primăvară. Indată ce napii rămași în pământ (ori cât de mici să fie, sunt suficienți pentru a asigura reușita anului viitor) începeau să amortească, s'a oprit pășunarea porcilor, ogorul s'a arat, s'a grăpat și la toamna viitoare se procedea ca anul trecut.

Cum era cu vânatul? Când în sezonul de vânătoare vroiam să împușcăm fasani și potârnicchi, contând pe adevăratul teren al fazanilor, tot la acești napi ne duceam. Mergeam câte un vânător pe marginea napilor și căinii în totdeauna scoteau vânat.

Când însă pășunau caii și apoi porcii, mai veneau aripatele, cari bine înțelegea sburau de departe, dar epuri găseau pe acolo în totdeauna, când ne trebuiau.

Napii oferă vânatului din primăvară până în toamnă un ascunziș de primul rang. Aripatele găsesc multe insecte. Epurii găsesc hrană înainte din toamnă. Dacă nu tăem cocenii, nu-i pășunează vitele, cocenii uscați, veștejiți, vor fi mâncați de epuri până la rădăcină (furaș eftin și natural pentru epuri). Epurii vor scormoni după napi și vor avea un aliment foarte hrănitor. Asemenea vor mânca napi fazanii și chiar potârnicchiile.

Napul, ca hrană de iarnă (amestecat cu altceva cum vom vedea mai târziu) este un aliment de mare valoare pentru vânatul mare.

În multe locuri se cultivă orzul și floarea soarelui. Două plante de mare valoare pentru vânat, mai ales că-i culegeau târziu, așa dar vânatul are ascunziș durabil. Semințele orzului și ale floarei soarelui sunt foarte nutritive pentru vânatul aripat.

Până acum am amintit plante cunoscute de toți, care se cultivă aproape în toate regiunile țării, unde le prieste solul și clima. În capitotele următoare va fi vorba și de plante mai puțin cunoscute, dar foarte importante pentru vânat.

„HALGER 335 HIGH VELOCITI SUPER-MAGNUM“

de Maior SCHNEIDER-SNYDER-ROLAND

A RMA DE VÂNĂTOARE, sistemul Mauser, cal. 280 (7 mm) H. V. Magnum, inventată de d-l ing.-șef H. Gerlih, unul dintre cei mai repatați experți ai Germaniei în domeniul armamentului, munițiilor și a balisticei, se bucură de faima că de doi ani ține recordul mondial în ceea ce privește viteza maximă și justețea maximă a tirului la distanțele obișnuite în stepele din Africa (300-400-500 m.). În revista germană de vânătoare *St. Hubertus-Der Heger* citim o expertiză al standului de înscriere a armelor de foc Berlin-Wannsee (*Deutsche Versuchsanstalt für Handfeuerwaffen*) despre o nouă construcție a acestui genial constructor; cartușul 335 (8.5 mm) H. V. Super-Magnum. Arma Mauser cal. 280 H. V. Magnum o cunosc foarte bine, fiind proprietatea unui bun prieten, renumit și vestit vânător de munte. Este o armă numai pentru cunoscători și din cauza greutății ei, este cam insuportabilă pentru majoritatea vânătorilor. Aceasta este tipul african, iar tipul european de munte, este mai ușor. Și mai ușoară și mai scurtă poate să fie arma cu un închizător Block-Vertikal și atunci reprezintă un model foarte reușit pentru vânătoarea la munte (cerbi, țapi negri, etc.). Bine înțeles, eficacitatea tirului este super-suficient pentru tot felul de vânat din Europa.

Noua invenție a d-lui ing.-șef H. Gerlih, 335 H. V. Super-Magnum-ul, nu o cunosc din experiențele mele personale. În cele ce urmează mă bazez pe expertiza standului dela Wannsee, care bucurându-se de o reputație mondială în

sensul cel mai elogios al cuvântului, reprezintă o expertiză de toată seriozitatea și absolut străină de reclamă, ne urmărind rezultate comerciale.

Calibrul cartușului este de 8.5 mm, greutatea glonțului blindat de 15.6 grame, greutatea și felul pulberii nu sunt trecute. Forma glonțului este S cu fund conic, asemănător cu glonțul

(Balle D) al armei Lebel franceze. Două feluri de gloanțe sunt pentru acest cartuș: a) plin blindat destinat pentru uciderea pachidermelor din Africa și în raport cu scopul, cămașa calculată pentru o mare pătrundere; b) cu vârful găurit, acoperit cu un capac ascuțit gol din aramă, calculat pentru uciderea vânatului mai mic, adică: cerbi, elani, urși, lei, bisoni, etc.

Acest model este expansiv (nu explosiv), neavând nici o încărcătură de explosibile.

Datele balistice sunt:

la:	0 m.	25 m.	100 m.	200 m.	300 m.
V(msc) =	952 m.	932 m.	880 m.	816 m.	756 m.
E(mkg) =	721	691	616	530	454

Tubul cartușului are la fund un brâu obturator, datorită căruia chiar dacă ar plesni, este exclus ca trăgătorul să fie lovit de gazele focului.

Tirul armei încercată la 100 m. era după normele standului calificat superior în ceea ce privește justețea și gruparea focurilor trase. La 200 și la 300 m. gloanțele trase s'au grupat într'un cerc de 2.3 cm. și de 8.9 cm.

S'a constatat că coordonata maximă a traectoriei de 300 m., la 150 m. este: $12\frac{1}{2}$ cm.

Arma are un închizător sistem Mauser lung.

Capră neagră atârnată de grindă.

Fotografie luată dinăuntrul unei colibe de vânătoare.

Greutatea armei este de $4\frac{1}{2}$ kilograme. Închizătorul se deschide ușor de tot; reculul armei este mic; trăgătorul, care a tras încontinuu 78 focuri consecutive, nu a simțit nici o supărare. Presiunea guzelor nu întrece presiunea obișnuită la Mauser-ul de 9.3×62 mm. (la fel ca la cartusul 9.3×74). Cartusul este confecționat în uzinele Rhein. Westf. Sprengstoff A. G. Nürnberg.

Scopul armei: înlocuirea armelor **biggame rifle** de calibre 465, 470 Nitro; 475 Nitro apoi 577 Nitro și 600 Nitro, întrecând în mod considerabil viteza inițială și energia acestor calibre, cu toate acestea arma rămâne îndemânică, având în vedere aceste tunuri vânătoarești.

Inchizătoarele care suportă acest cartuş sunt:

1. Mauser lung
 2. Bloc vertical
- } cu țeava fixă, carabine.

D-I Butculescu (stânga) cu trofeele cerbului vânat de D-sa, coarne de $16\frac{7}{8}$ ramuri, greutate $7\frac{3}{4}$ kgr. și D-I Ghica (dreapta) cu cerbul vânat de D-sa în Județul Ciuc, având 22 de ramuri, greutate $12\frac{1}{2}$ kgr.

3. Jäger Vertikal block (dublu expres, cu țeava basculantă, din care la noi în țară, are d-l Vasile Ștefan un exemplar splendid de cal. $9,3 \times 74$).

4. Kersten.

Greutatea acestor dublu exprese ar fi de 3.8—4 kg., cu țevi de 71—72 cm. lungime.

Oțelurile potrivite pentru țeavă sunt:

Böhler special și Antinit; Poldi-Anticono; Sauer-Nirost, Roehling-Ferroplatin.

Cu acest cartuş, industria germană a stabilit un record mondial pe acest domeniu, concepția este a unui constructor priceput, de elită, care a lucrat peste 20 ani în uzinele Maxim Vickers, în calitate de inginer-constructor.

Cred că, și vânătorii noștri amatori pasionați de arme vor ceti cu mare interes, despre această ultimă noutate și vor urmări cu atenție cele scrise despre acest cartuş în revistele cinegetice străine.

Locul unde a căzut cerbul vânat de D-I Marin Butculescu la 3 Octombrie 1930.

IMPORTANȚA VÂNĂTOAREI CU BUHA

de LAGLER

Ing. Inspector Silvic i. p.

CONDIȚIUNEA primordială a ameliorării vânatului este distrugerea răpitoarelor. Distrugerea animalelor părăoase ca: lupul, vulpea, pisica sălbatică, bursucul și nevăstuicele, de fapt a progresat în mod simțitor, odată cu urcarea prețurilor blănurilor mai ales, a scăzut numărul vulpilor și al pisicilor sălbatice. Despre distrugerea sistematică a speciilor de nevăstuici și a ariciului — acești jefuitori de cuiburi — deocamdată încă nu poate fi vorba decât numai pe terenuri de vânat mai întinse, pe cari remizele sunt împânzite cu poteci obligatorii, iar acestea prevăzute cu capcane.

Dacă astăzi putem vorbi de un progres al stâr-

pirii răpitoarelor părăoase, cu regret suntem nevoiți însă să constatăm că foarte puține societăți de vânătoare — onoare și salut vânătoresc excepționale — se ocupă de distrugerea răpitoarelor aripate.

Precum am amintit mai sus pe terenul distrugerii părăoaselor am înaintat cu un pas, dar, din păcate cei mulți se indeletnicesc cu această ocupație numai iarna, când pot valoriza blana. Primăvara însă, și în timpul prăsiei, când vulpea cu pui este incontestabil periculoasă, majoritatea vânătorilor nu se ocupă de distrugerea ei, pentru-că blana nu are nici o valoare. Am avut ocaziunea să aud eu personal: las' să crească puii de vulpe până vor avea blana bună.

Cu multă durere trebuie să declar, că în regiunea noastră am văzut societăți de vânătoare a căror membri nu vânează de dragul sportului, ci împinși de poftă de câștig. Impușcă numai ce-i bun de mâncare sau de vânzare, în schimb le pare rău de cartușele „risipite“ pe o cioară sau coțofană. Sunt foarte mulți vânători, cari odată cu începerea perioadei de oprire al vânătoarei își pun arma în cui și puțin își bat capul, dacă câinii și pisicile vagabonde prind epuroaicele gata de fătat sau mănâncă puii acestora, iar cuiburile făcute pe pământ sunt periclitare de coțofene și ciori, fără ca să mai amintim diferitele răpitoare păroase și cu pene.

Cu toate că, după părerea mea, răpitoarele aripate sunt mai periculoase chiar decât cele păroase, ele distrugând nu numai puii de vânat în timpul prășilei, ci și în restul anului prind vânatul mic crescut deja și mai ales stârpesc vânatul util aripat.

În consecință, dacă voim să ne sporim stocul de vânat mic, nu trebuie să ne mărginim numai la stârpirea răpitoarelor păroase, ci să punem la punct mai ales distrugerea aripateelor. În iernile cu zăpadă întrebuițăm carne otrăvită și pastă de fosfor, primăvara ouă otrăvite, apoi curse aplicate pe stâlpi și capcane—coșuri de ulii. Pare că aud obiecțiunile multor vânători, că în regiunea lor nu poți otrăvi răpitoarele din cauza porcilor de la pășune, ba că ți-se fură cursele, etc. Se poate, eu însu-mi am avut ocaziunea să mă conving de adevărul spuselor lor, ba mai mult chiar: pleirea oilor din cauza gălbezii s'a pus în sarcina societății noastre de vânătoare, care afirmativ ar fi otrăvit pășunea.

Aceste cazuri izolate însă nu trebuie să ne descurajeze ci trebuie să recurgem la altă modalitate pentru distrugerea răpitoarelor aripate, mai ales că dispunem de o astfel de modalitate, și anume vânătoarea cu buha (bufnița). Orice vânător adevărat este convins că cu buha pe lângă puțină trudă se poate ajunge la rezultate colosale. Pentru aceasta mă refer numai la rezultatele obținute cu buha societății de vânătoare din Lipova, care într'o perioadă de 25 ani de existență totdeauna a fost prima întru ocrotirea vânatului util și distrugerea celui răpitor, fapt în urma căruia și în anii cei mai răi a putut asigura pe seama membrilor ei un contingent de vânat care a procurat acestora multă plăcere și rezultate frumoase.

Ne mai vorbind de rezultatele anilor trecuți, societatea de vânătoare din Lipova a împușcat cu buha începând cu 1 Ianuarie a. c. și până astăzi 1 buc. vulturi aurii (*aquila chrysaetos*), 5 buc. vulturi mici (*aquila minor*), 2 buc. vulturi negri (*aquila naevia*), 3 buc. șoimi (*falco*), 7 buc. porumbari, găinari (*astur*), 6 buc. șoricari, ereți (*circus*), 11 buc. milani (*milvus*). 29 buc buzari de iarnă (*buteo lagopus*), 57 buc. buzari comuni (*buteo vulgaris*), 18 buc. corbi (*corvus corax*), 81 buc. ciori și 77 buc. coțofene.

Cred că datele înșirate aici nu au nevoie de comentariu și sunt convins, că prezenta comunicare va fi un stimulent pentru câteva societăți de vânătoare, făcându-și rost cel puțin de câte o buhă de vânătoare, care le va procura, mai ales în perioada de oprire a vânătoarei, multe ocaziuni de plăcere vânătorească și mult folos prin distrugerea răpitoarelor aripate.

Spre ajungerea scopului urmărit și pentru-ca prezentele rânduri să aducă rezultatul atât de mult dorit de subsemnatul pe terenul distrugerii răpitoarelor, în cele ce urmează voi descrie pe scurt vânătoarea cu buha pentru cei mai puțin inițiați.

Buha sau bufnița (*Stryx bubo*) necesara acestui fel de vânătoare se poate procura cu ușurință în țara noastră bogată în păduri, găsindu-se pretutindeni în pădurile de la poalele munților. Va fi de ajuns un anunț în revista pădurilor, pentru-ca să primim oferte suficiente.

Exemplarele deja îmblânzite, adică cele obicinuite cu șfoara (lanțul) în ori-ce caz sunt mai scumpe. Mai bine ar fi să ne procurăm paseri tinere, abia de câteva luni, de preferință o pereche, cari se îmblânzesc cu ușurință hrănindu-le din mână. Buha tânără o hrănim cu bucăți de ficat și splină cu șoareci, intestine de pasări, etc., iar cele crescute se hrănesc cu paserile răpitoare împușcate cu ajutorul lor. Nu le vom da carne de mortăciuni sau de animale bolnave; hrana să fie proaspătă. În scopul acesta, totdeauna vom îndepărta din colivia lor cărnurile cari au început a se strica.

La început mai ales să fie nutrite de către aceeași persoană, care va folosi mânuși groase și tari pentru-că rănile aplicate cu ciocul dar mai ales cu unghiile-i puternice, ușor pot deveni fafale prin infecțiunea ce s'ar produce din cauza rămășițelor de cărnuri stricate lipite de unghii.

Când am primit buha procurată, imediat îi aplicăm — dacă n'ar fi avut deja — la unul dintre picioare o cătușă confecționată din piele, strânsă bine în jurul piciorului și care să se aplice de un curelar cu o copcă patent ast-fel, ca să nu se mai poată deslega dela picior. De această piele atârnă indisolubil o verigă de nikel sau zinc (în nici un caz de aramă) cu diametrul de maximum 1 cm. La început buha va încerca să scape de această cătușă, ciupind-o cu ciocul, cu timpul însă se obișnuiește cu dansa. Se întâmplă chiar, că o rupe și atunci o înlocuim cu alta; dar o schimbăm și în cursul dezvoltării paserei, când îi cresc și picioarele în grosime pentru-că în caz contrar piciorul rămâne slab, degenerat.

Forma cea mai potrivită pentru colivia în care ținem buha va fi cea a fântanelor cu roată. Dimensiunile laturilor bazei să fie de 1 m., iar înălțimea de 1,20 m. Acoperișul să aibe formă boltită și să fie captușită cu pânză groasă de sac, pentru-ca să nu se rănească pasărea. Pereții coliviei sunt formați din stinghii. La treimea de jos a înălțimii potrivim un băț de lemn necojit gros de 5 cm. pentru-ca buha să stea pe el. Bățul să fie demontabil putându-l scoate afară din colivie, ca să nu ne împiedice și să nu se lovească buha de el, când o scoatem din casa ei. Lățimea ușei este de 60 cm., pentru-ca să avem acces ușor înăuntru coliviei și să putem scoate pasărea fără nici o dificultate și fără multă sbatere. Când scotem buha, mai ales la început, este recomandabil să-i aruncăm un sac în cap (o formă de plasă de fluturi aplicată pe un băț). Odată acoperită cu sacul, încă în interiorul coliviei tragem un lanț prin veriga de nichel, pentru-ca la scoatere să fim complet stăpâni pe buhă și să nu ne sboare.

Fundul coliviei să fie dublu, partea superioară formând un „șubăr“ în formă de lădiță cu margini de 5 cm. înălțime, pentru a-l putea umple cu nisip în care să se scalde buha.

Colivia o ținem pe un postament de 1 m. înălțime, de preferință într'un loc cu expoziție nordică, umbrit, dar ventilat, o ferim de paraziți și îi schimbăm des nisipul, având grijă să o ținem în perfectă curățenie.

Cu ocazia hrănirii e bine să exercităm cu buha tânără scoaterea din colivie și legarea ei, totodată cu astfel de ocaziuni o lăsăm legată cât-va timp

afară pe o prăjină cu cruce, pentru-ca să se aeri-sească. Cu ocazia hrănirii o obicinuiim s'o strigăm pe nume s'au să-i fluerăm, pentru-ca s'o putem prinde când ni-ar scăpa.

Pentru transport ne folosim de un coș de nuele la fel cu cel întrebuițat de brutari, purtat în spate. Coșul să fie căptușit cu sac în partea superioară, precum și $\frac{3}{4}$ din înălțimea coșului, calculând de sus în jos. Aceasta, în scopul ca buha să fie ferită de influențele externe. Din când în când vom face exerciții de transport cu buha tânără, pentru-ca să se obicinuiască cu transportul, fără să se sbată mult, lăsându-i cu aceste ocazii s'garda la picior.

Odată cu procurarea bufniței vom începe și construirea colibelor de vânatoare. Colibele sunt de două feluri: definitive și volante. Cele definitive, având forma tranșeelor acoperite, sunt scobite în pământ la 2 m. adâncime, cu dimensiunile orizontale de 2×2 m, căptușite pe dinlăuntru și acoperite cu lemne despicate. Ușa, cu deschiderea înlăuntru, o facem de preferință în partea nordică cu ieșirea într'un șanț lung, având grije să nu scârțâe. Pentru observarea bufniței aplicăm în ușă la înălțimea pieptului o ferestruică cu aripă lăuntrică și dimensiunile de 30×30 cm., cu geamuri verzi de colorarea frunzelor. La plecarea din colibă vom schimba ferestruica cu obloane masive, pentru-ca geamurile să nu fie expuse înstrăinării. Șanțul dinaintea ușei va avea o mică înclinare în afară, pentru scurgerea apei din interiorul colibei. Iar pentru-ca aceasta să fie cât se poate de ferită de ochii ageri ai răpitoarelor aripate, vom însă-mânța cu diferite ierburi atât șanțul cât și acoperișul ei. În corpul celorlalte trei pereți ai colibei vom aplica la înălțimea pieptului câte o breșă (deschizătură pentru tras) cu înălțimea de 20 cm. și lățime de 40 cm. la cari putem monta și geamuri verzi, precum am descris mai sus. Deschizăturile le căptușim cu scânduri, și le formăm ast-fel, ca în afară să se strâmteze până vor ajunge o secțiune de abia de 15—15 cm.

În fața fiecărei deschizături înfigem în pământ câte un arbore uscat cu crăci, ast-fel, ca din colibă să putem bine vedea pasările cari se așează pe ele.

Pe fundul colibei e bine să așezăm gratii de lemn ca să nu fim nevoiți să stăm în noroi pe timp de ploae.

Vom înlătura din jurul colibei pe o rază de 50 metri arborii, tufișurile și buruienile, pentru-ca să se poată vedea cu ușurință buha ce o așezăm pe o cruciuliță de 70 cm. înălțime, înliptă în pământ la o distanță de 20 metri dela colibă.

Numărul colibelor definitive construite pe un teren de vânatoare depinde de capacitatea materială a societății de vânatoare. În tot cazul e bine să avem cât de multe, deoarece nu este nimerit să revenim cu vânatoarea la aceiași colibă decât în intervale de cel puțin o săptămână.

Pentru construirea colibelor alegem dealuri sau coline cu vedere întinsă de obicei cu priveliște spre văile înconjurătoare. Ast-fel de puncte se găsesc de obicei în pășunile comunale, sau pe dealurile necultivate dintre terenurile de cultură, pentru-că acestea sunt ferite de zgomot în cea mai mare parte a anului.

Colibele definitive servesc, de obicei, în perioada de migrație a parărilor răpitoare, toamna și primăvara, în cari anotimpuri buha noastră nu atrage numai ciorile, coțofenele, ulii, ci și vulturii și șoimii în migrarea lor, cari sunt atât de precauți, încât foarte rar îi putem ținti din colibe volante,

cari, de regulă, nu se pot construi așa de ascuns ca cele definitive.

De alt-fel, colibele definitive se pot întrebuița și iarna la pândă, la hoit.

Pe lângă colibele definitive însă, vânătorul inventiv și cu spirit de inițiativă, poate lupta cu mult succes cu buha sa contra răpitoarelor aripate și în colibele volante, pe cari le construiește la întâmplare și cari sunt potrivite mai ales contra răpitoarelor tinere.

Un ascunziș scobit într'o clae de fân în apropierea unui copac solitar. Mascând intrarea dinspre copac cu niște ramuri încalcite acoperite cu fân, lăsându-ne ochiuri pentru împușcat. La fel vom putea improviza o colibă volantă din crucile de grâu aflate pe miriște, dacă plasăm țapușa cu buha în bătaia puștei. Astfel putem doborî cu ușurință ciorile și coțofenele cari sunt în căutarea lăcustelor pe miriști, precum și ulii și șoimii aflați la pândă de șoareci și puii diferitelor pasări, rămași fără refugiu după seceriș.

Pe la sfârșitul verii, când porumbul a ajuns la înălțimea omului, putem improviza câte o colibă de pae la marginea porumbiștilor, cu vedere spre un loc liber, de preferință în apropierea câte unui arbore aflat alături. Ast-fel de colibe se pot întrebuița mai ales în orele de dimineață și seara.

La cules de porumb vom confecționa colibe potrivite și din cocenii îngrămădiți sau rămași pe câmp.

Dacă găsim locuri mai înalte cu expoziție potrivită, ne putem folosi de mărcinii găsiți la întâmplare, dacă ne facem un cuib potrivit la marginea acestora, tăindu-ne un culcuș adecvat cu ajutorul unei săcuri și a unui foarfece de grad nă, și-l acoperim în formă conică cu plante cățărătoare ce se găsesc în apropiere. La caz de nevoie putem masca intrarea și cu ajutorul pelerinei.

Cu cât vom avea mai multe colibe, cu atât va fi mai bine; numărul lor la tot cazul să fie atât de mare, încât să nu trecem pe la aceiași colibă în interval de cel puțin o săptămână, pentru-că în caz contrar buha își pierde puterea de atragerea răpitoarelor.

Cred că va fi de interes să amintesc câte ceva și despre arma ce vom folosi în colibele noastre. Să ne folosim de preferință de arme de calibru 20, încercate cu iarbă fără fum și alice numărul 10 și 8, pentru-că astfel facem economie de muniție deoparte, iar de altă parte această armă nu va produce sgomot și fum prea mult.

Iar la răpitoarele cari de obicei se așează în copacul din apropiere, ca de ex. ciorile, coțofenele și câteva răpitoare mai mici, arma cea mai potrivită este flobert-ul cu gloanțe Mauserlein, care nu produce nici sgomot nici fum pe de o parte, iar pe de altă parte întrebuițând această armă, ne câștigăm deprindere în tragerea cu glonț.

Pentru vânătorile cu buha ne alegem de obicei orele de dimineață și de amurg.

În ziua premergătoare pândei nu vom hrăni deloc buha, iar dacă ar mai avea mâncare în cușcă, o scoatem dela ea, deoarece buha sătulă se moleșește și devine prea somnoroasă, iar ca urmare nu va da destulă atențiune răpitoarelor.

Primăvara și toamna, pe timpul migrației vulturilor este nimerit să intrăm în colibă încă în orele premergătoare revărsării zorilor, ca să nu fim observați de aceste pasări.

În momentul când am legat buha de cruciuliță ei, ne vom așeza în colibă ast-fel încât s-o avem

permanent în ochi. Ea va semnala imediat apariția ori căreia răpitoare. Ba putem chiar deduce mărimea pasărilor, din felul cum ni le semnaleză buha. La apropierea răpitoarelor mai mici se sbârlește, întorcându-și capul spre dânsele, plescând din cioc. La apropierea răpitoarelor mai mari ea devine mai neliniștită, mișcându-se pe prăjină, își întoarce capul într'acolo, se umflă mai tare în pene, cască din cioc ca și când s'ar pregăti să muște, apoi ridicând din aripi se așează în poziție de defensivă. Când se apropie vre-un vultur, mai ales dacă acesta atacă, buha sare jos de pe prăjină și punându-se pe spate se apără cu ciocul și cu ghiarele.

Coțofana de obicei, această pasăre foarte atentă, este prima care se prezintă în mod gălăgios și se așează apoi pe copacul din apropiere. La fel se comportă și ciorile. Regula este să nu descărcăm arma la apariția acestor două feluri de pasări, pentru-că acestea fac, așa-zicând, reclama, atrăgând celelalte răpitoare, deci vom aștepta cel puțin un sfert de oră cu descărcarea primului foc. Așteptarea noastră va fi răsplătită prin apariția unei răpitoare mai mari.

În decursul pânzei să nu eșim din colibă ca să adunăm pasările împușcate, pentru-că ușor am putea speria pe noii oaspeți. Cu trei ore după răsăritul soarelui nu mai avem ce căuta în colibă, de-

oarece până în acest timp pasările răpitoare s'au săturat și nu mai umblă să vâneze.

În cazul pândelor de după masă e bine să așteptăm orele de seara, deoarece șoimii și porumbarii, mai ales pe călduri mari, umblă de regulă în amurg intru căutarea hranei.

Vulturii, șoimii, porumbarii și corbul se lasă foarte rar pe arbore; aceștia de regulă atacă buha numai în zbor. În cazul acestor pasări e bine să ne ridicăm de pe scaun, pentru-ca deja la al doilea atac să așteptăm cu ușa colibeii deschisă spre a-i împușca. Nici odată nu-i permis să tragem când răpitoarea sboară spre buhă, ci totdeauna când se depărtează de ea, deoarece — precum s'a întâmplat — foarte ușor putem nimeri buha.

Ne vom strădui întotdeauna să tragem foc chiar la al doilea atac, fiindcă numitele pasări de obicei nu atacă decât de două ori.

Dacă între vânători nu se găsesc amatori pentru vânătoreea cu buha, în fiecare primăvară și toamnă să trimitem paznicii de vânat, plătindu-le taxele cuvenite pentru răpitoarele împușcate, dintre-care pe cele mai importante le putem valoriza pentru împăiat. Ast-fel paznicul, având și câștig material din stărpirea răpitoarelor, natural că-și va face datoria cu mai mare zel, umblând cât de mult pe terenul de vânat și mai ales în orele când brăconierii își fac de obicei apariția.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI ANUNȚAM

pe toți membrii Uniunii precum și toate Societățile de Vânătoree afiliate nouă, că numărul de Ianuarie 1931 din „Revista Vânătorilor” va fi trimis ca în fie care an, conform asentimentului D-v. cu ramburs de Lei 300 pentru membrii și Lei 400 pentru Societăți. Amintim iubitorilor noștri cetitori care nu doresc să primească revista contra ramburs să bine-voiască să achite abonamentul în cursul lunii Decembrie 1930.

Rugăm deasemenea în mod stăruitor pe Domnii președinți ai societăților de vânătoree să nu neglijeze achitarea rambursului evitând astfel cheltuielile inutile pentru Uniune, care și așa are de luptat cu greutatea materiale pe care le învinge cu eforturi extrem de mari și numai prin concursul celor ce sunt legați sufletește de ea.

Anunțăm tot cu această ocazie tuturor membrilor care n'au plătit cotizația pe 1930, că vor primi revista pe Ianuarie 1931 cu ramburs pentru suma aceasta, iar cotizația pe 1931 prin același procedeu în luna Martie 1931.

COMUNICĂRI

SUNT MEMBRUL UNIUNEI din anul 1921 și n tot timpul până astăzi, am citit cu mare atenție și plăcere articolele din revistă, scrise de persoane competente, instrucțiunile folositoare, precum și polemicele ivite între scriitori.

În special, protejarea și hrana vânatului, dar, în loc de protejarea vânatului, cu mare mâhnire constat că oameni răi, fie ei vânători legali, distrug vânatul, în lăcomia lor de a-l vinde și a-și forma un venit.

Acești speculanți neomenoși, nu sunt numai vânătorii de meserie, vechi sau noi, dar sunt chiar boerii, cari distrug epurii cu farul, pre-

cum și țaranul, cari pe timpul ernei, ne mai având nimic de muncit la câmp, se ocupă numai cu vânatul epurei și alte soiuri de vânat, pe care 'l vinde pe sub ascuns, cu ori-ce preț 'i se oferă, căci el vânează fără nici o formă legală, adică fără permis de vânătoree, nu plătește nimic la nici o societate, ci numai sub protecția jandarmilor și autorității comunale, căroră are grije să le dea vânat ori de câte ori îi cere; el pleacă cu haităcul de câini după el pe câmp și împușcă și el iar câinii nu cruță nimic în calea lor, și noi vânătorii cari suntem în formă legală cu permise și plătim la 4—5 societăți înscrieri și cotizații, ca să avem singura plăcere a vânătoreii, când putem scăpa sărbătoarea, alergăm zile întregi pe câmp și nu mai găsim un vânat, sau dacă

a mai scăpat câte un nenorocit de epure din focul criminal al speculantului, căci din fața farului nu scapă 1%, și acesta la sute de metri, unde nu e chip să tragi foc cu arma cu alice, astfel că cheltuelile noastre de câte-va mii de lei anual, pentru singura plăcere, vânatoarea, care este și un sport plăcut și folositor sănătăței, nu ne o mai putem satisface.

Pentru a se înlătura specula vânatului util, (nu vorbim de cel răpitor) căci numai astfel s'ar mai putea înmulți, credem că or fi bine ca Uniunea în înțelegere cu Direcțiunea Generală a vânatoarei, să vândă vânatul, de proveniență legală, în câte-va puncte ce se vor fixa și cu prețuri omenoase, nu de speculă, persoanelor nevânători cari doresc să și procure vânat, și numai astfel s'ar lua din mâna speculantului, fie el vânător de meserie sau țaran, posibilitatea de a distruge vânatul, iar pe braconierii ce 'i vor prinde să li se dea pedepse aspre, în amenzi simfitoare și închisoare. Dacă Direcțiunea G-rală a vânatoarei pune multă bază pe jandarmi, și aceștia nu sunt controlați în executarea ordinelor ce li se dă, ei bine, noi îi spunem că chiar ei sau cu știrea lor se braconază pe o scară destul de intensă, trebuie căutate alte mijloace ca să fie controlați toți cei căror le dă ordine pentru executarea legii și numai așa s'ar mai putea spera în mult trâmbișata protecție a vânatului.

Să sperăm că veți bine voi a interveni*) cu folos la onor. Direcțiunea G-rală a vânatoarei pentru a lua măsuri adevărat protectoare vânatului, și vom avea fericirea a citi în revista din Decembrie ceva îmbucurător, relativ la cele ce preced.

Leonida Iliescu

*) Ministerul a interzis vânatoarea la far.

Publicăm mai jos numele tuturor Societăților de vânatoare din întreaga țară, afiliate la „Uniunea Vânătorilor din România“, împreună cu numele membrilor lor.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „VÂNĂTORUL“ DENTA, JUD. TIMIȘ

Lista membrilor Societăței: Nicolae Căpățână vicepreședinte, Cioc Alexandru Secretar, membrii: Pavlovici Dușan, Pavlovici Nicolae, Petru Nicolae, Nexe Ioan, Schanen Nicolae, Petcu Ioan, Mircior Ioan, Ciocan Gheorghe, Barbosu Iovan, Turmigan Ilie, Spătariu Simion, Bado Ștefan, Birdean Florea.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „VULPEA“ URZICENI, JUD. IALOMIȚA

Lista membrilor Societăței: Președinte Const. Gh. Balcan, Casier-Contabil Anghel Mircea, membri: Nicolae Rădulescu, Haralambie Georgescu, Gheorghe Balcan, Gheorghe Mihăilescu, Gheorghe Moțoiu, Ioan Gh. Balcan, N. D. St. Ioniță, Ghiță Macsim.

SOCIETATEA VÂNĂTORILOR ROMÂNI „VULPEA“ COM. SARAFOLA (SARAVALE), JUD. TIMIȘ-TORONTAL

Lista membrilor Societăței: Ignia Bălăban Președinte, Gheorghe Bălăban Secretar, Vasile Cârnu Casier, mem-

brii: Ioan Izvinianțu, Florea Izvinianțu, Savu Mateiu, Ștefan Mateiu, Traian Mateiu, Eugheni Mateiu, Gheorghe Mateiu (ciru), Ignat Mateiu, Ioan Gaspar, Boga Ciocov, Vasa Iovanovici, Ștefan Mintov, Milan Drăghici, Dușan Pazcov, Iosif Fortner, Petru Boghel.

SOCIETATE DE VÂNĂTOARE DIN COM. GRABAȚ JUD. TIMIȘ-TORONTAL

Lista membrilor Societăței: Neurohr Mihai, Neurohr Nicolae, Bauer Ioan, Neurohr Iosif, Gottschall Mihai, Gottschall Iacob, Klein Iacob, Bauer Ioan, Neurohr Ioan, Neurohr Iosif, Neurohr Nicolae, Szauer Matei, Bauer Ioan, Gottschall Gheorghe, Neurohr Iosif, Neurohr Victor, Hellberg Ioan, Behr Iacob, Basab Iosif, Bauer Mihai.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „ANTIBRACO“ COM. DRĂNIC, JUD. DOLJ

Lista membrilor Societăței: Dr. Titu Gancea, Dumitru Urziceanu, Marin Bucă, David M. N. Voinea, Atanasu N. Anghel, Oprea I. Dedin, Oprea G. F. Luță, Minea Petre, Dumitru Tudoran, Pătru M. P. Dedin.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „COCORUL“ COM. VINGA, JUD. TIMIȘ

Lista membrilor Societăței: Constantinovici Svetozar Președinte, Dr. Kleman Ioan Vice-Președinte, Dr. Martin Romulus Juris-Consul, Sheffer Iosif Maestru Vânatoare, Bălășescu Ștefan Secretar, membrii: Guranov Iosif, Stoianov Francisc, Harasti Gheorghe, Renner Rudolf, Blesz Anton, Amselm A. am, Romanov Nicolae, Lichmann, Fidel I, Ortmann Ioan, Lebanov Nicole, Eiport Nicolae, Krepil Fidel, Leichman Fidel II, Roch Nicolae.

SOCIETATEA „CERCUL VÂNĂTORILOR“ DIN CRAIOVA

Lista membrilor Societăței: Codin Crăsnaru Președinte de onoare, General I. Gârleșteanu membru de onoare, Mihail Oromolu membru de onoare, Th. Mărescu Președinte activ, Grigore Pleșea Vice-Președinte, membrii în comitet: George Crăsnaru, Aurel Mircea, Carol Broetz Secretar, membrii activi: Col. Chiciu, G. G. Vorvoreanu, C. Ercul, C. Ionescu, I. I. Gârleșteanu, Mih. Gârleșteanu, Nic. A. Mărescu, G. G. Gardareanu, D-na Alice Gardareanu, State Gardareanu C. I. Chintescu, Maior Gh. Stavrache, Tom Herbert, Hans Herbert, Bebe Strâmbeanu, P. Economu, M. Constantinescu, M. Seulescu, G. Gabrovanu.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „VULTURUL“ SICHEVIȚA, JUD. CARAȘ

Lista membrilor Societăței: Paleu Valeriu Președinte, Molnar Francisc, Popa Ioan, Moza Alexandru, Iorgovan Gligorie, Bohacec Aloisie, Elias Robert, Covajic Vasile, Factor Francisc, Sauer Aloisie, Strumbei Petru, Marchescu Gheorghe, Ignaton Oliver, Iorgovan Vasile, Schramec Iosif, Arsici Sava.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „NISTRU“ DIN TIGHINA

Lista membrilor Societăței: Stamatov Petre Inspector de Vânatoare, Cuman Emanuil Președinte; Carmaci Anton, Vidrașcu Constant. Vice-Președinți; Blagoveschii Alex. Dancoglo Zaharia, Negara Gheorghe, Dohotaru Vasile membrii în Comitet, Cozlovzchii Boris, Blagoveschii Valeri Cenzori, Nistor Ștefan-Casier, Hrabic Vladislav Secretar, membrii activi: Diaconescu Constantin, Niciu Gheorghe, Scurschi Vladimir, Ștepanov Claudiu, Simcenco Damian, Caransov Mihail, Pesetchi Pavel, Zavadovschii Franț, Petco Terentii, Lazarev Daniil, Bătușanai Vladimir Vasilevșchii Caitan, Elisevici Eugen, Gaivarnoschii Vladimir, Ștephanov Mihail, Melega Vasile, Bacargi Vladimir, Cernat Niculae, Foehl Rebert, Antoconenco Constant, Zimcenco Pavel.

**SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „LUPOAICA“
COM. CHIZĂTAU, JUD. TIMIȘ**

Lista membrilor Societății: Roșulescu M. Petre Președinte, Ion Bariu Vice-Președinte, Gheorghe Călin Secretar, Constantin Hateg Casier, membrii activi: Corneliu Bârlovan, Constantin Marcu, Gheorghe Pascota, Ilie Toma, Ion Toma, Ion Catană, Constantin Lipovan, Ion Scripon, Bucher Fr., Curlych Anton, Nemeș A. Ilie Vidac, Ion Görök, Ștefan Mateica.

**SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE DIN COM. NEPOS
JUD. NĂSĂUD**

Lista membrilor Societății: Ioan Lupu, Macedon Crăciun, Login Ioan, Login Dorel, Lupu Silvian Gr., Etehil Istrate. Istrate Zaharie, Ani Niculai, Dredici Dionisie, strate Grigore.

**CLUBUL VÂNĂTORILOR ARCAȘII, COM. CACOVA
JUD. CARAȘ**

Lista membrilor Societății: Blaj Iancu Președinte, Blagoe Avram Vice-Președinte, Miuța Iova Secretar, Crăciunescu Gheorghe Casier, membrii: Lazar Ioan, Drincea Ioan, Florescu Alexandru, Soczelk Arpad, Birtea Gheorghe, Magurean Florian, Oprean Ioan, Cuzma Iova, Nedici Sofronie, Brânda Ioan, Pasule Gheorghe, Bili Martin, Birtea Toma, Vela Ilia.

**SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „CAROLINA“
SATUL-NOU, JUD. ARAD**

Lista membrilor Societății: Dragăes Victor Președinte, Oarșă Savu Secretar, Hudác István Casier, membrii: Berecz Alexandru, Makkay Károly, Makkay István, Makkay Lajos, Basivzta András, Kovacs Ferencz, Ifi-Bartha Iános, Bartha Lázló, Sralánczy Gyorgy, Crapó Lajos, Grügl Henvich, Hunabring Iános, Bikágy Iózef.

RECTIFICARE

—o—

Din cauza scrisului puțin citeț al tabloului de membrii al Soc. „Vulturul“ din Ocna Sibiului s'au strecurat câteva greșeli de nume pe care le rectificăm.

Președintele Soc. este D-l E. Henteș.

În loc de Aug. Haites, Aug Henteș.

„ „ „ Cui Iosif, Ioan Homm lui Iosif.

„ „ „ M. Kunff, M. Knuff.

„ „ „ Dr V Capescus, Dr V. Capesius.

„ „ „ Ioan Chioriu, Ioan Chioariu.

Comitetul se compune din: Emil Henteș președinte, Dezideriu Ambruș vice președ., Const. Lazăr Secretar, Ioan Hulpușiu Casier, membrii în comitet: Dr Ioan Galeriu, Aug. Henteș, Ioan Chioariu, Gh. Hulpușiu, Dănila Vulcan.

PUBLICAȚIUNI

**MINISTERUL AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR
SERVICIUL VÂNĂTOAREI**

Prin Decizia Ministerială No. 175.092/930, s'a hotărât ca: vânzarea, cumpărarea și transportarea oricărui fel de vânat mare, în cuprinsul jud. Baia, să se facă cu certificat de proveniența lui, liberat de proprietarul său arendașul dreptului de vânat (art. 35 din legea pentru protecția vânatului).

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 39.304/930, se revine asupra Decizie Ministeriale No. 108.103/930, permițându-se vânătoarea de epuri și potârnicii, pe teritoriile comunelor Chichiș și Ilieni, județul Trei Scaune.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 17.185/930, dată asupra avizului Consiliului permanent de vânătoare în ședința de la 26 Noembrie 1930, s'a interzis cu desăvârșire vânătoarea la farul automobilelor, fie în mers fie staționare, precum și la orice fel de far sau aparat de luminat, care orbind vânatul îl pune în imposibilitate de a se apăra.

Se atrage atențiunea că cei ce vor contraveni acestei deciziuni, riscă a li se confisca și automobilele ca corp delict.

**PRIMĂRIA SATULUI DICULEȘTI-BĂLCENI-OLTET
JUD. VÂLCEA**

Se dă în arendă dreptul de vânat pe 10 ani dela facerea contractului, pentru care s'a fixat licitație publică la 7 Ianuarie 1931 ora 10 a. m. în localul primăriei.

Condițiunile se văd la primărie.

Nereușind se fixează a doua licitație la 20 Ianuarie 1931, ora 10 a. m. acelaș loc și condițiuni.

Primăria.

PRIMĂRIA UNIP, JUDEȚUL TIMIȘ-TORONTAL

Dreptul de vânat depe teritoriul comunei în întindere de 2300 jugăre se arendează conform art. 88—110 Legii contabilității la 21 Februarie 1931 orele 10, la primăria Unip, prin licitație cu oferte închise și sigilate.

Prețul exclamării este 23000 Lei, vadiul 10%. Condițiunile se pot vedea la Primărie.

No. 797.

Primăria

**PRIMĂRIA COM. BISTRIȚA-BĂRHĂULUI
JUD. NĂSĂUD**

Se aduce la cunoștința publicului că în ziua de 5 Decembrie 1930 la Primăria comunală Bistrița Bărgului, jud. Năsăud, arendează dreptul de vânat pe teritoriul hotarului comunal aparținător de câmp. Prețul de strigare este Lei 1.500 arendă anuală.

Arendare se face pe timp de trei ani, cu oferte închise și sigilate, amatorii având a depune garanția de 10% după prețul de strigare și a îndeplini condițiunile prevăzute de lege asupra vânatului.

Primăria

PRIMĂRIA COM. RĂCĂȘDIA, JUD. ARAD

Dreptul de vânat al comunei Răcășdia, cca 5799 jug. cad. se dă în arendă începând dela 1 Februarie, 1931 până la 31 Ianuarie 1936 prin licitațiune publică care va avea loc în ziua de 27 Decemvrie 1930, orele 8 a. m. la Primăria comunală Răcășdia.

Prețul de strigare este de 1000 Lei.

Condițiunile se pot vedea la Primăria comunală între orele oficioase.

Răcășdia 10 Noembrie 1930.

No. 1.517/930.

Primăria

MICA PUBLICITATE

VAND SEMINTE de Spartium Scoparium proaspăt, din regie proprie. Lei 200 Kgr. Membrii U. G. V. R. reducere 20% Gheorghe Popa, brigadier de vânătoare Com. Tăuți, jud. Arad.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SĂ NE SOSEASCĂ CEL PUȚIN PÂNĂ LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE

ÎN NUMARUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE ÎNAPOIAZĂ NICI UN FEL DE MANUSCRIS.

PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLĂTESC CU ANTICIPAȚIE SOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S. A.

BUCUREȘTI, ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 54

PATRU CARTUȘE NEÎNTRECUTE!!

1. MARCA „TREI STELE“ (FĂRĂ FUM)
2. MARCA „DOUĂ STELE“ (FĂRĂ FUM)
3. MARCA „O STEA“ (PULBERE NEAGRĂ)
4. MARCA „VULPE“ (PULBERE NEAGRĂ)

*Cine trage cu alte cartușe,
o face spre paguba lui!*

*Incercați-le la prima vână-
toare și le veți întrebuința
în totdeauna!*

*Cartușul bun, garantează
succesul la vânătoare!*

Cereți CHIAR AZI cartușele fabricate
de noi.

Dacă nu le găsiți la furnisorul D-stră,
adresați-vă direct la fabrică.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S.A.
BUCUREȘTI, Șoseaua Ștefan cel Mare No. 45

CONTRACT

Incheiat între «Uniunea Canină Ceho-Slovacă» (C. K. U.) și Reuniunea R. a Prăsitörilor de Câini din România (R. R. P. C.) prima cu Sediul la Praga, ultima la Cluj.

PUNCTUL I.

C. K. U. recunoaște pentru România ca singurul competent „MATRICOLUL ROMÂN AL CĂNILOR“ (M. R. C.) ținut de R. R. P. C. împreună cu „Lista Română a Cănilor.“ (L. R. C.) „Registrul Cănilor Vânători“ (R. C. V.) și „Registrul Cănilor de Poliție“ (R. C. P.) care sunt în legătură cu matricolul.

Tot astfel R. R. P. C. recunoaște pentru Cehoslovacia numai registrele de origină ale Societăților adunate în jurul C. K. U. și anume: „Registrul Asociației Crescătorilor și examinatorilor“ (Z. P. B. St. B.), registrul „Ceskoslovenská mislivecká jednota“ (Clp) și în sfârșit registrul matricol al „Svaz organizace kynologickyc“ (C. S. P. K. P.) și registrele matricole ce se vor face în viitor.

PUNCTUL II.

La expoziții, examinări, concursuri, căutări pe teren, etc. nu contează decât calificări și titluri pentru ambele țări contractante, care au fost decernate de arbitrii recunoscuți de ambele reuniuni, pe baza hotărârilor valabile comune.

PUNCTUL III.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul așa numitelor „Liste negre“ acestea sunt acele liste în care sunt înscrise persoanele care trebuie ținute departe de sportul canin regulat. Aceste persoane nu vor fi lăsate nici în cealaltă țară contractantă să participe la vre-o manifestație canină, în nici un fel de calitate.

Liste negre se vor ține, și pentru acele Societăți care nu sunt recunoscute de Uniunile contractante, iar la concursurile lor nu pot funcționa în juriu, arbitrii uniunilor contractante.

PUNCTUL IV.

Orice informațiune confidențială asupra unei persoane care se manifestă în sportul canin, fie ca arbitru sau expozant, trebuie dată cu promptitudine pe cale oficială, uniunii contractante care o cere.

PUNCTUL V.

Dacă se importă un câine dintr'o țară a Uniunilor contractante în alta, poate fi înregistrat în matricolele noiei sale patrii, după prezentarea certificatelor de înregistrare respective, nu i se poate însă schimba numele. Dacă în noua sa patrie numele câinelui este purtat dinainte de alt câine din aceeaș rasă, tot nu poate interveni o schimbare a numelui, ci se va adăoga la nume în România „C. S. R.“ iar în Cehoslovacia „Rum.“.

Inscrierea în registrul matricol al noiei patrii nu trebuie să urmeze, decât dacă se dovedește, că posedă un pedigree, care să confirme originea sa, cu cel puțin trei generații în urmă.

PUNCTUL VI.

Uniunile contractante se obligă, să-și trimită reciproc registrele de origină gratuit, după ce vor fi editate. Acelaș lucru contează și pentru revistele oficiale care apar în ambele țări, în măsura în care pot fi înțelese pentru cea țară.

Dacă s'ar ivi necesitatea unei revizuirii a pedigreurilor, ambele Uniuni se obligă să le completeze în mod gratuit.

PUNCTUL VII.

Ca un semn exterior de amicitie din partea ambelor uniuni, urmează să se numească președintele fiecărei uniuni ca membru de onoare al celeilalte. Această numire (alegere) durează tot timpul cât deține calitatea de președinte și se stinge odată cu părăsirea acestei calități.

PUNCTUL VIII.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul listelor de arbitrii, precum și la ținerea evidenței lor.

Pentru a stimula conlucrarea între uniuni, trebuie ca acestea să influențeze asupra subsecțiilor lor care organizează expoziții, examinări, etc., ca din când în când să invite arbitrii celeilalte țări recunoscuți de centrale, în urma avizului centralelor.

PUNCTUL IX.

Ambele uniuni au datoria să se informeze reciproc asupra contractelor deja existente între ele cu alte organizațiuni din străinătate.

Contracte noi nu vor putea fi încheiate decât cu avizul ambelor uniuni.

PUNCTUL X.

Adăugiri sau modificări de orice natură pot surveni oricând în prezentul contract, de comun acord.

PUNCTUL XI.

Contractul se poate rezilia de ambele părți în fiecare an cu trei luni înainte de sfârșitul lui. În caz că nu va fi reziliat continuă să rămână, în vigoare în mod automat și anul următor etc.

Făcut și încheiat la Tg. Mureș la 16 August 1930.

Pentru R. R. P. C.

Pentru C. K. U.

COL. A. BOZAC

FELIX WERLIK

Contractul de mai sus, a fost ratificat de Adunarea Generală a R. R. P. C. ținută la 16 August 1930, în Tg. Mureș, în unanimitate de voturi.

Șeful Centralei R. R. P. C.

Cpt. CALUGARU

CHRISTOPH FUNK

FABRICĂ DE ARME CU RENAME VECHI, FONDATĂ 1835
CUTIA POȘTALĂ 111, SUHL GERMANIA

IN DEPOZIT ARME DE VANĂTOARE
ȘI DE SPORT DE PRIMA CALITATE CA:

DRILLINGURI IN PATRU MODELE DIFERITE
CU ȘI FĂRĂ ARMARE SEPARATĂ A
: : : : : : : : : : GLONȚULUI : : : : : : : :

ARME SISTEM BOCK CONSTRUCTIILE
CELE MAI NOI CU PERCUȚIUNE CENTRALĂ
CARABINE PENTRU TIRUL CU INCARCĂTURI
DE MARE VITEZĂ CU REPETIȚIE SAU CU
: : : : : : : : : : UN SINGUR FOC : : : : : : : :

MONTAJE DE LUNETE FĂRĂ A FI FIXATE
PE ȘINA ARMEI, AVAND DECI CAMPUL DE
: : : : : : : : : : OCHIRE LIBER : : : : : : : :

PROECTILE CU CĂMAȘE DE ARAMĂ,
MODEL FUNK IN CALIBRELE 7, 8, 9³, 11 ^m/m

SE CONSTRUEȘTE DUPĂ CERERI SPECIALE.
CEREȚI BROȘURA ȘI LISTA DE PREȚURI.

Fasani Ungurești

GALGA

Ferma de

f a s a n i

u n g u r e ș t i

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ

FASANI DE VÂNĂTOARE

(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânatoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

20

Armurieri, Negustori și Importatori de arme engros

Cereți noul Catalog Ilustrat No. 20, editat în limba franceză, engleză și germană, dela firma D. Demarteau-Farstré-Herstallez-Liège (Belgia).

40

ULEIUL „ANTRINITROL“

Anunțăm o reducere de 20%₀ la uleiul de arme „ANTRINITROL“ un preparat excelent care nu trebuie să lipsească nici unui vânător. Prețul este de lei 35 în loc de lei 45 după cum a fost vândut până acum. Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoarea comenzii împreună cu 2%₀ din suma totală pentru ambalaj. Cheltuielile de transport cu ram-b u r s.

ANUNCIU

Contele Robert Zelenski-Neudorf, Jud. Timiș-Torontal. Crescătorie de găini din rasele Rhod-Island, Plymouth, Yokohama, Laghann. Fazanerie cu fazani din rasele Amherst, Regal, auriu, argintiu și fazani de vânatoare pentru colonizarea teritoriilor de vânatoare.

Primăvara, ouă pentru clocit din toate rasele.

DE VANZARE

O ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Specială pentru tirul de porumbei, sist. „Purdey“. Arma are cocoșe și este în perfectă stare, ca nouă.

A se adresa la „Uniune“.

Din nici o Bibliotecă să nu lipsească

Ocrotirea Vânătorului mic.
Hrana vânatului în timpul ernel.
Distrugea Răpitoarelor
prin otravă

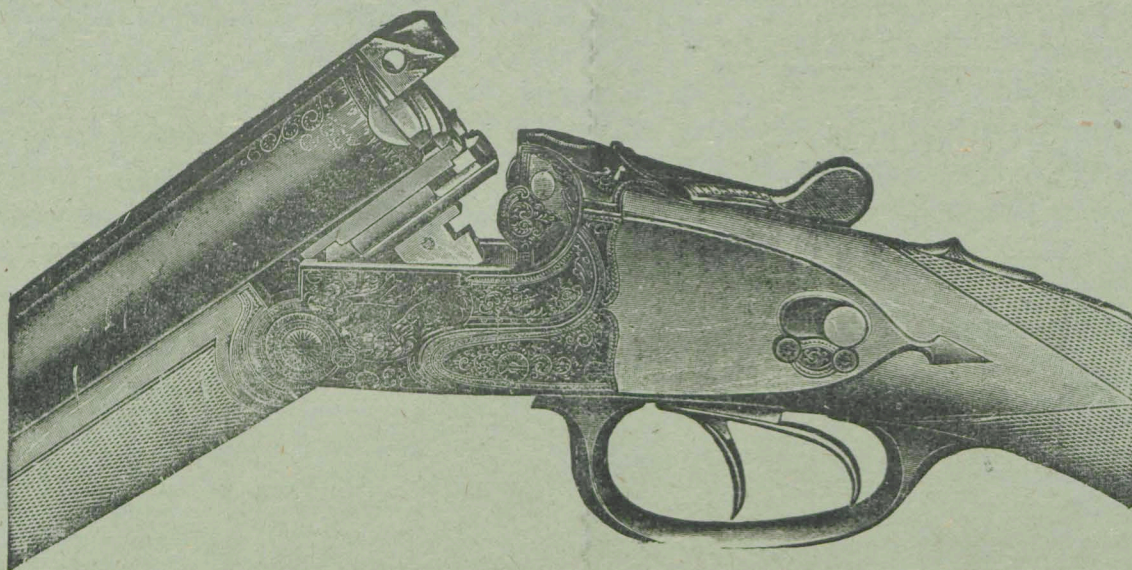
de GH. NEDICI

36

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMA REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

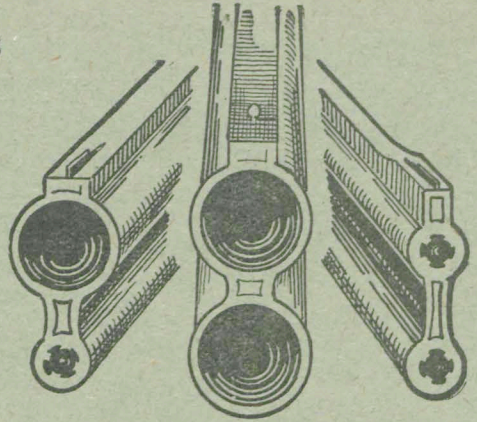
Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

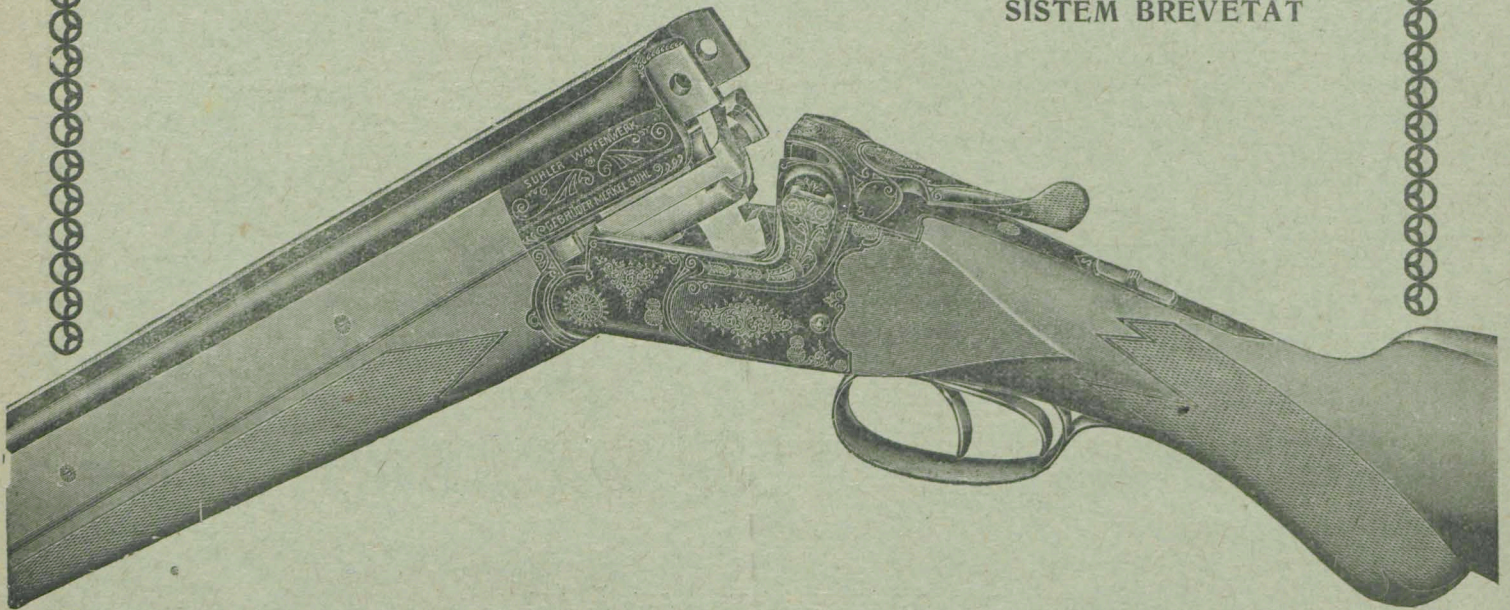

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Gendehre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme fixe cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRUDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMEI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ „ 250 „ „

$\frac{1}{4}$ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 25 LEI